

Εικρε Μότητες

μιχάλης μαυροθέλης

Εκδόσεις **X** άβρα

Λευκωσία
2023

Επιχειρήματα

μ

Εκκρεμότητες

Ποίηση, μιχάλης μαυροθέρης

© 2023, μιχάλης μαυροθέρης

ISBN 978-9963-2242-8-9

Σχεδιασμός/Επιμέλεια: Joey Klee

Εικονογράφηση: Joey Klee

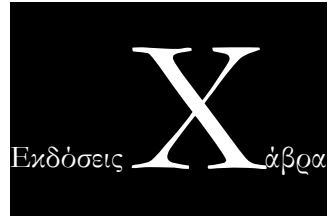
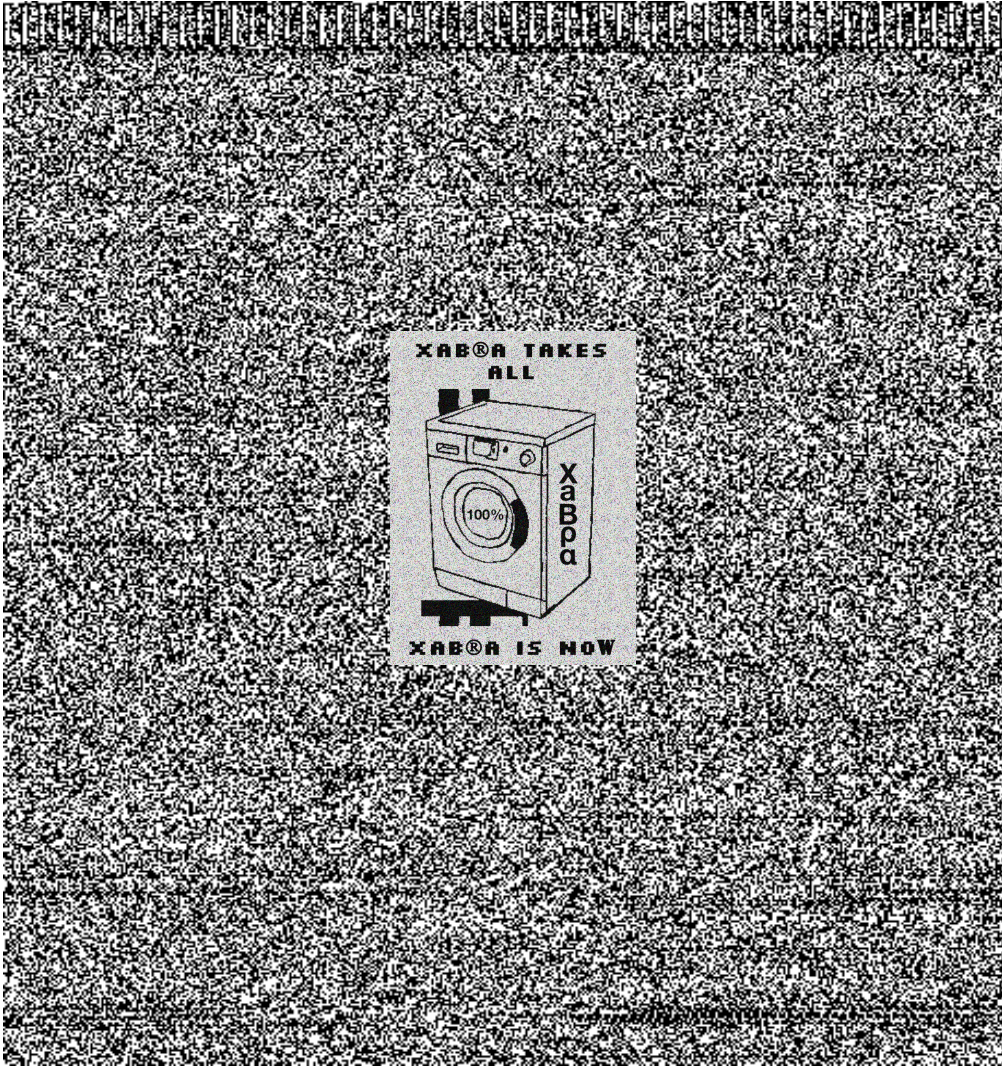
Εκδόσεις Χάβρα

Αγαμέμνωνος 11, Διαμ. 301

Λευκωσία 1041

Εκτύπωση Πλανήτης Γη

michalismavrotheris@gmail.com

FAKE IT ♥ OR ♥ LIVE IT

*για αδερφούς, φίλους & εχθρούς
και για όσους διψούν*

Σύντροφε!

Χαίρομαι όταν με παρεξηγούν

γιατί τότε

επιτέλους ξέρω

πως γίνομαι

κατανοητός

από τη δική μου οπτική...

Δείξε σθένος. Να αφήνεις τη ψυχή σου να συμβαίνει στο έπακρο, πλάγισε μες σε όλους τους ανέμους & κήρυξε πόλεμο στον πόνο που θα υποστείς ως αποτέλεσμα. Ο θάνατος είναι για τους βλάχους. Δεν είμαστε εδώ για να πεθάνουμε και να λάβουμε μέρος σε κηδείες. Είμαστε εδώ για να αναστηθούμε. Ζήτω, αδέρφια, οι θολές γραμμές των οριζόντων που θα διασχίσουμε για να φτάσουμε πίσω από την κόλαση πίσω στο σπίτι μας, πίσω στο Φως. **ΔΕΙΞΕ ΣΘΕΝΟΣ.**

Σύντροφε! Ο έρωτας πάντα μας αρέσει. Αγαπούμε. Σύντροφε; Ο χρόνος δεν περιμένει κανέναν...

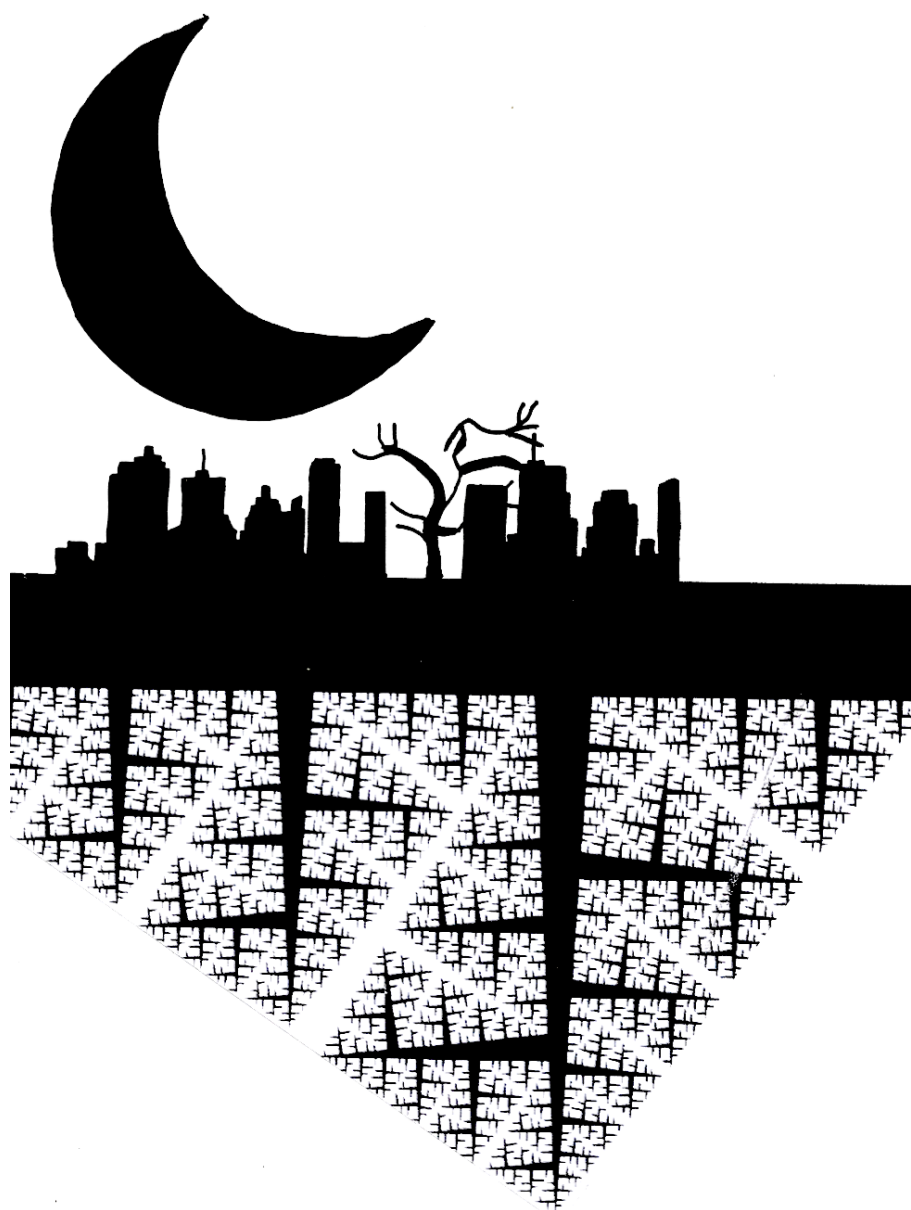
Περιστατικό

Στο σκοτεινό λεωφορείο
Για πίσω

Πάνω τη τσάντα μου
Και στον ώμο

Το χέρι
(ασφαλώς) του τέλους

Σε κάθε αστοχία
σέρνεται η ψυχή σου
για τον άνθρωπο
που δεν θα βρεις ποτέ
γι' αυτόν που θα σε αγαπήσει
για εκείνον που θα του ανοίξεις
το στέρνο σου να δει
τη τραυματισμένη σου καρδιά
και με τον οποίον
δεν θα μπορείς να είσαι
ούτε καν φίλος μετά
από κάτι τέτοιο

οι σημαίες των εθνών στο νερό
σαν σιτηρά που δεν μεγαλώνουν
έξω από την οδό του τρόπου
έξω από τη ροή

λάσπη και χιόνι
εκεί όπου δεν υπάρχει λιμάνι
γιατί εκεί που μεγαλώνει το μάτι
αργεί το χέρι

δεν μπαρκάρει κανείς
& κρύβει τα πρόσωπα ο αγνός
μιας ζαβής κουβέντας, κι έστω
λίγη αγάπη, σου λέω αρκεί

Τα καράβια δεν σφηράνε πια
Αλλά τα μουνιά
Ακόμα τα σέρνουν
Σ' ένα δρόμο από σίδηρο

Μα ο δικός σου ο δρόμος
Σπασμένη μέθη
Τριζει το χέρι κι έρχεται θάνατος
Εξήγησε ο πρόεδρος

ηδεία πολιτεία

Η
βαρύτητα
της
ηδονής

με
προσγειώνει
στο
μουνί

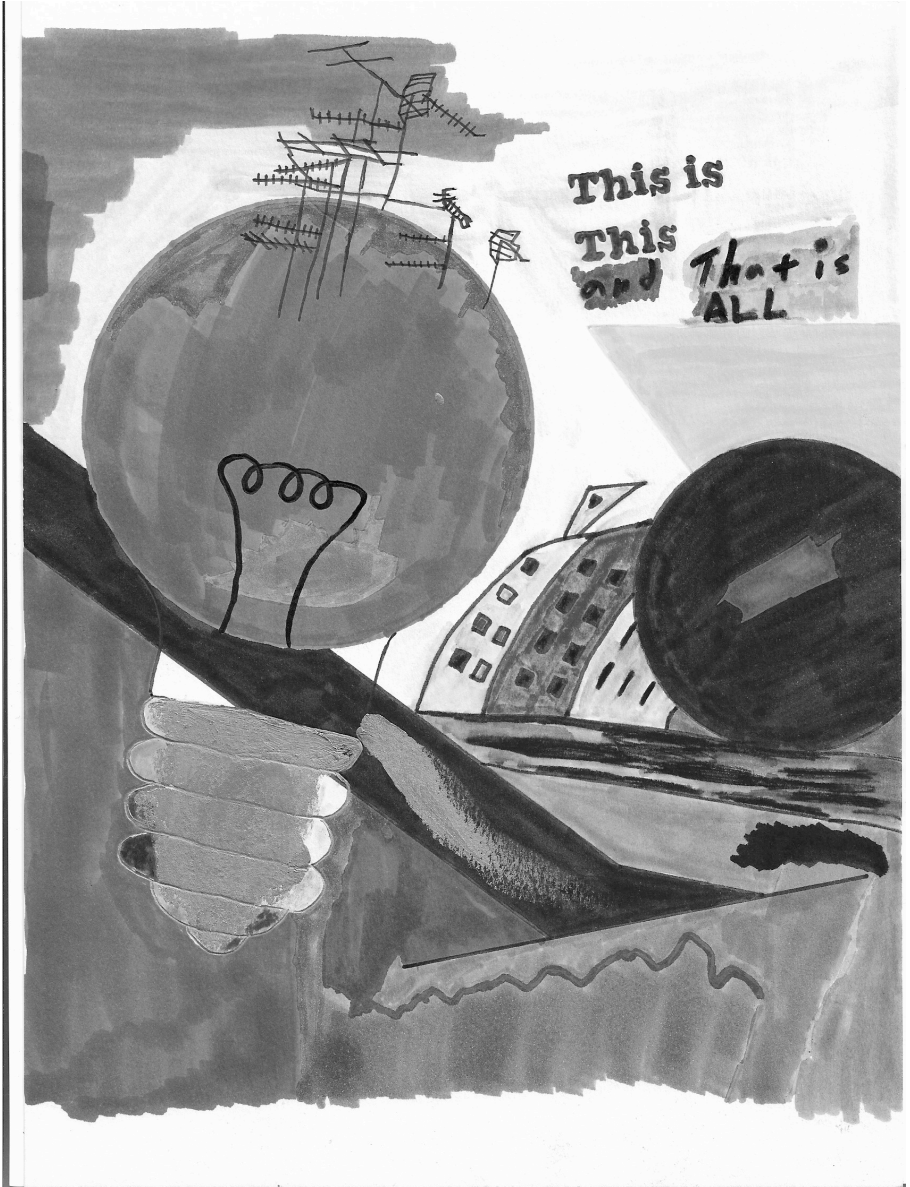
Τι κάνει η αγάπη; Ή η ομορφιά;
Αποβάλλουν το περιττό

ορίζουν το μέτρο του μετρίου
και νανουρίζουν τους μόνους...

Βλέπεις, μόνο όταν κάτι ξεχωρίζει
πάει στο διάλογο το περιττό.

Εγώ, ο υποφαινόμενος

Αν δεν ήμουν εγώ
Θα ήμουν εγώ

Μην μιλάς όπως αυτοί
δεν είσαι ένας
απ' αυτούς. Για αυτούς
είσαι ένας κρετινός...
όπως κι εγώ.

δεν υπάρχει πόνος
τα χείλη κινούνται
αλλά δεν καταλάβω
τι μου λεν (ησυχία)

είμαι άβολα άνετος
κάτι θα υπάρχει λέω
κάπου στον ορίζοντα
όχι ναι όχι, oh yeah

δεν υπάρχει δρόμος για τίποτα.
Το τίποτα είναι ο δρόμος.
Κι όταν ο δρόμος γίνεται δύσκολος
οι δύσκολοι προσεύχονται. Κι όσοι
προσεύχονται ξέρουν πως είναι
η απάντηση στις προσευχές τους

όταν διαλύεσαι και φτάνεις στον πάτο
νομίζεις—ή σου λένε—πως θάφτηκες
κάτω από τες τσαλακωμένες σου εικόνες
όμως δεν πάει έτσι η κατάσταση
μοναχά φυτεύτηκες—θ' ανεβείς ξανά

Ποιος εφιάλης
είναι ο Εφιάλης:
αυτός από τον οποίο
ζυπνούμε

ή είναι αυτός
από τον οποίο δεν
αναδυόμαστε
ποτέ;

μες στο σιοτάδι
μες στη βροχή
μες στον νειρό χειμώνα

πόλεμος εξαπλώνεται
οικογένειες σκοτώνονται
ο κόσμος κινδυνεύει

περπατώ και σπέρνω
στην βρεγμένη άσφαλτο
ηλιόσπορους

Ελευθερία

Μπορεί να με μάζεψαν οι μπάτσοι
σαν να ήμουν σκουπίδι
ήμουν όμως αθώος
επειδή ήμουν απλά εγώ

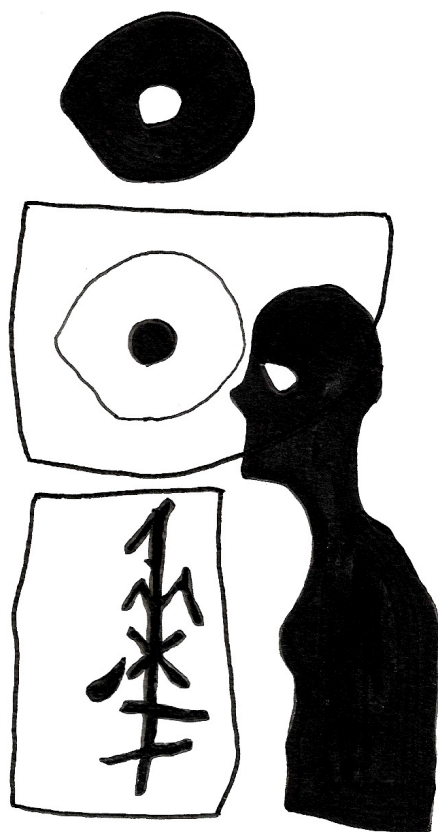
Το ότι όμως δεν με μάζεψαν
οι σκουπιδιάρηδες
δεν σημαίνει πως δεν είμαι
σκουπίδι

εσύ

για τη Στέλλα

μου ταιριάζεις
σαν μαχαίρι καρφωμένο
στην καρδιά

είσαι σαν μεταφορά
στο ποίημα
εσύ ρε

Γκρέιπφρουτ

Τα κίτρινα γκρέιπφρουτ, μεγάλα και ώριμα
παραδεισένια φρούτα που δεν έχουν γεύση ιδρώτα.

Πάνω ένα από το δέντρο, το κόβω και το τρώω:
όταν μάθεις την πικράδα τους τότε η γεύση τους

είναι γλυιά.

Στα γενέθλια του Χριστού

καθίσαμε στη βεράντα
και καπνίζαμε
κάτι ωραία σέρτικα
τσιγάρα

ως τα ξημερώματα
μιλούσαμε κάμποση ώρα
ώσπου τελικά λύσαμε
και το κυπριακό

σιωπήσαμε εντέλει
το ράδιο μέσα έπαιζε χαμηλά
Μητροπάνο, και μέσα μου
χόρευα ζεϊμπέκικο

οι 4 γάτες χαμέ
γουργούριζαν κι εσύ είπες
να στρίψω άλλο ένα
κι αυτό έκανα

Προσκλητήριο γάμου

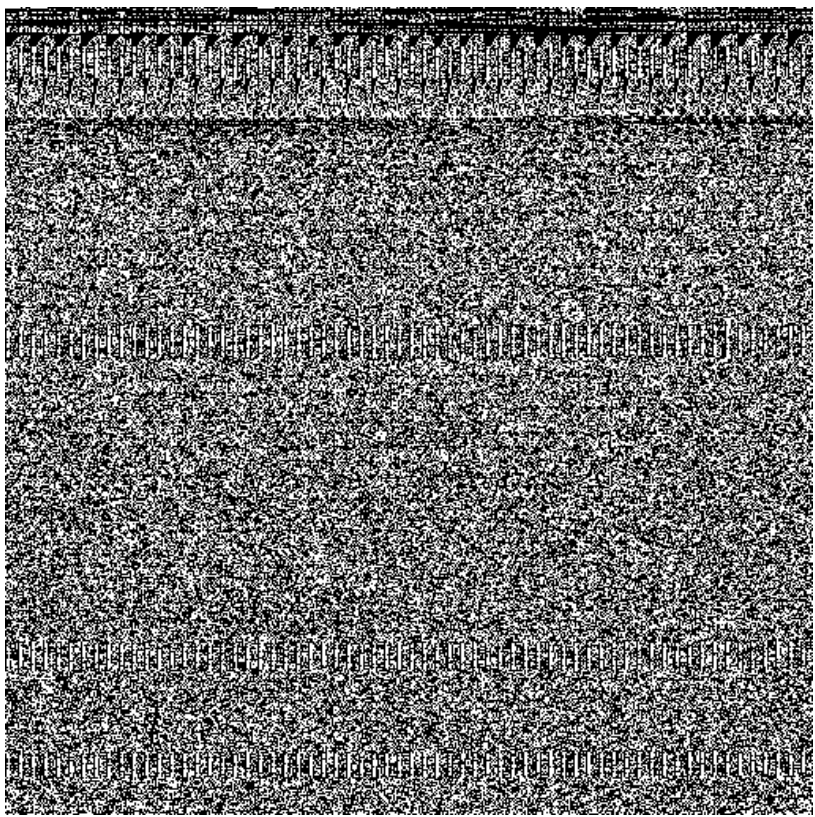
ρίχνοντας στον κάλαθο των αχρήστων
τα διαφημιστικά φυλλάδια από το ταχυδρομικό κιβώτιο
ανταλλάσσω την πολυπλοκότητα της περιέργειας
με την απλότητα της απορίας
ρίχνοντας και το προσκλητήριο του γάμου
ανταλλάσσω την πολυπλοκότητα του καθήκοντος
με την απλότητα της ενοχής

Η αναιδής οθόνη της θλιψης
παίζει χιόνι

είπα χωρίς εσένα δεν μπορώ
να είμαι

μα να
είμαι εδώ, κι είμαι

θαμμένος καθωσπρεπισμός
μες στα χιόνια

Stellar

Το φεγγάρι πετσί και κόκκαλο απόψε
δεν λέει να φωτίσει τη μοναξιά

κι εσύ στη θύμηση; Αστέρι περασμένων
ουρανών, μπούσουλας κι ένας πρώην
εθισμός

ας γράψω ακόμη ένα
ποίημα

Τα ταγκό του Σατανά

όνειρο

Ένας σάτυρος, ένας δαίμονας δηλαδή
ανάμεσα στους ευκάλυπτους
αποστραγγίζει μια κλεψύδρα με μια γουλιά.
Κάτι ξέρει.
Έπειτα χορεύει στο φως
μιας ξανθιάς σελήνης.
Υστερα, βρέχει.

Πόλεμος & πόλεμος & αγάπη, για πάντα

Τίποτα πια δεν είναι εκτός ορίων, τώρα
που μεγαλώσαμε
όλα επιτρέπονται.
Όμως οι τελευταίες πόρτες κλειδαμπαρώθηκαν.

Κλείστηκαν όλοι
στη σιωπή τους
& περιμένουν.

Περιμένουν...
Τι όμως...;

Στην ανατολή υπάρχει πόλεμος
και στη δύση υπάρχει πόλεμος.
Οι τοίχοι φέρνουν τα νέα του πολέμου.

REFUGES WELCOME

Όπως επίσης φέρνουν
νέα αγάπης.

$M + X = L.F.E.$

Σε καιρούς πολέμου οι ποιητές στρέφονται στον πόλεμο
ο καθένας με τον τρόπο του.

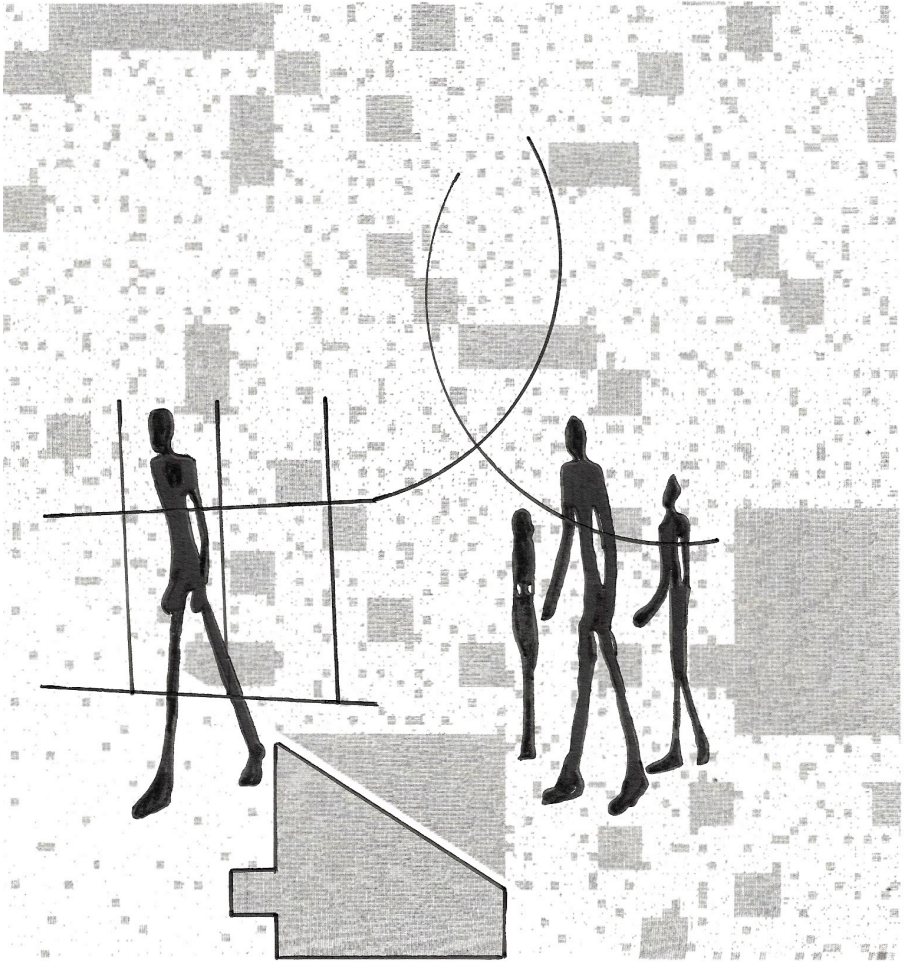
Βοοοοοοοοοοο

*για τον σύντροφο
Σταύρο Λαμπράκη*

ο Μπουκόφσκι ας πούμε
μου φτιάχνει τη μέρα, το ίδιο
κι ο Μαγιακόφσκι. οι λέξεις τους
μου χαμογελούν χωρίς
να με λυπούνται, χωρίς καθόλου

περιφρόνηση. ξέρουν
κι οι δυο τι ξέρω και ξέρουν
ότι ξέρω. Ξέρεις τι σημαίνει
απλά να έχεις και να αγαπάς
φίλε μου, έναν φίλο;

Ας μοιραστούμε την κόλαση τουλάχιστον, την οποία μπορούμε να διασχίσουμε μονάχα μ' ένα χαμόγελο.

Η αφιλόξενη πόλη σχετλιάζει
Άσφαλτος, τσιγάρα και ούισκι
Σιτισμένες μνήμες ηδονής
Χαμένες προσευχές
Πτωχευμένα αντίο
Λεπτά ποιήματα
Και στη διαπασών ο Μαζώ
Που λέει τέρμα
Μήπως και το πιστέψω

Η καρδιά μου

κι αν η καρδιά μου μπορούσε
να μιλήσει
πάλι θα σιωπούσε
ενώπιον σου

θέλει, κλαίει, κτυπιέται κι απαιτεί
να σπαρταρά
μέσα στο στέρνο σου—
είσαι η δική της λογική

Μισά φιλιά στο μάγουλο

για την Η

Αγκαλιασμένοι κι ενωμένοι
πρώτα μες στην βροχή
για μισή ώρα
κι έπειτα μες στ' αυτοκίνητο

να σε φιλώ στο μέτωπο
και στο μάγουλο
δύο μόλις εκατοστά μακριά
από τον παράδεισο

ώρες φτενής φτήνιας

για την Η

ένα φιλι ξεπερνιέται
από ένα άλλο
κάτι νύχτες με βροχή
που περνάς με κόκκινο
βιαστικός να φτάσεις
στο επόμενο κορμί

κι αν είπα σ' αγαπώ
συγχώρα με: οι αληθινοί
πέφτουν πάντα
στην παγίδα του έρωτα
ηττημένοι απ' τη σιωπή
μιας σύμβασης

Ηλιόλουστη μέρα σήμερα
Θα ήθελα να ήταν γκριζα
Το φως κάνει τους ανθρώπους καθωσπρέπει:
Τελείως ψεύτικους

Κι είναι μια άγρια πουτάνα

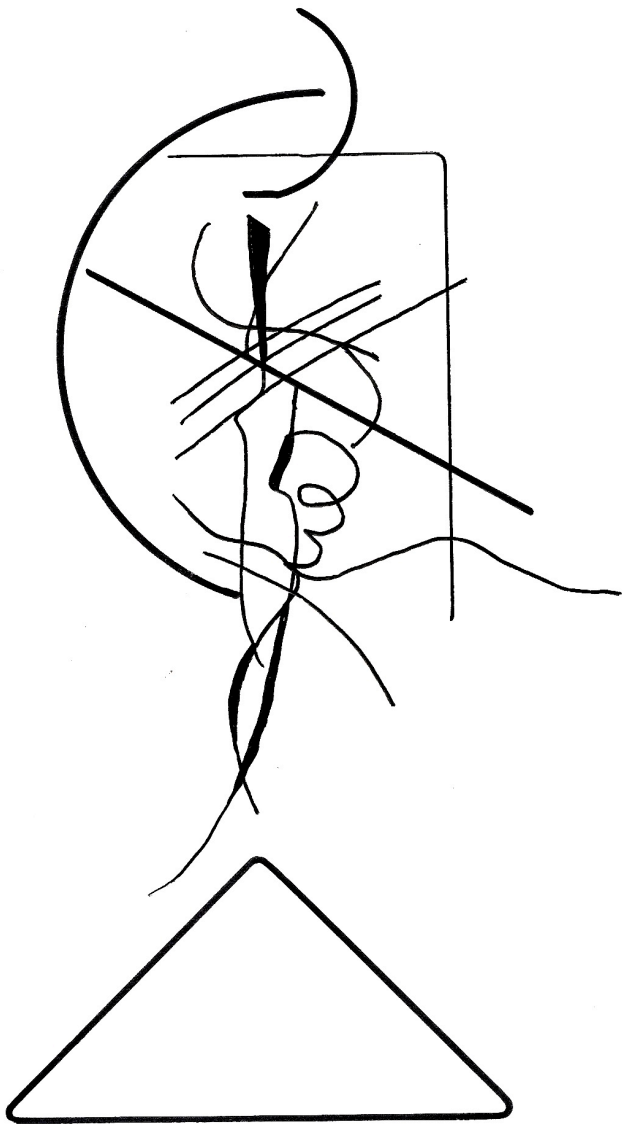
Και χορεύει κάτι σαν ζεϊμπέκικο
Κι είναι πάνω στο νερό νοερά
Κι ύστερα ανοίγει τα σκέλια της
Και φλέγεται όπως φλέγομαι

Κι εγώ μισός δακρύζω σιωπηλά
Και ξέρω πως κι αυτή αγαπά
Κι έχει τα χείλη της ξεβαμμένα
Και τα μυαλά παραμυθιασμένα

Φυλακή

Κατάμονος
Τρομακτικά μόνος
Ήθελε να πεθάνει
Όμως μια γυναίκα ήρθε
Και τον ερωτεύτηκε
Του έδωσε πίσω
Τη ζωή & τ' όνειρο

Έτσι τη φυλάκισε
Σε ένα γάμο
Σε έναν εφιάλτη
Σ' ένα θάνατο
Γιατί στον έρωτα
Θέλουμε να θέλουμε
Επικίνδυνα

Η

Ήρθε κι έκατσε στον καναπέ
να της διαβάσω
κάτι επικίνδυνα πράγματα
που έγραψα
με κοίταζε και μου χαμογελούσε
και μ' ανέβασε ψηλά
ένιωσα λες
και πετούσα στον ουρανό
με είδα ξαφνικά
από εκεί πάνω
κι ήταν τέλεια
μα σύντομα έφυγε κι όλο αυτό
τελείωσε
και δεν ήταν τέλεια

Αν το κατάλαβες

Το χάος της ζωής
Μαθαίνει από μένα
Όχι εγώ απ' αυτό

Ψυχοναύτης

Ήταν οδηγός
Της διάφανης ψυχής του
Μια μέρα κι έναν καιρό
Πέταξε μέσα κι ύστερα
Έληξε

Ψυχεδέλεια και παραλογισμός

για τον Μίλτο

τα σύννεφα διαλύονται και βγαίνει το φως
που ρουφά σαν σκόνη την όραση
και σαν ένα κύμα σπάζει στις στέρφες μας ελπίδες
όταν τα όνειρα ταλαντεύονται εξάισια
μες στα χωράφια της ξεγνοιασιάς
υπό τον ήχο της κραυγής της αγάπης

ύστερα, λευκή ομίχλη μας καλύπτει και βραδιάζει
ανύψωση στον ουρανό & πτώση
σε χωματόδρομους με ιλιγγιώδη ταχύτητα
μουσική στη διαπασών κι ένα τσιγάρο στα δάχτυλα
που ξέχασα πως άναψα
δέντρα που κινούνται στα ποτάμια του αέρα

εδώ ο χειμώνας καλοκαιριάζει
ο ήλιος προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι μου
κι η γραμμή των οριζόντων φτενή σανίδα σωτηρίας
όταν κλείνω τα μάτια μου χάνομαι
όταν τα ανοίγω βρίσκω τους δαίμονες μου
και ξαφνικά μου μοιάζουν φίλοι

Η ποίηση

όλο αυτό το πράμα με την ποίηση
και το γράψιμο
δεν νοιάζει σχεδόν κανέναν

θα μας θάψουν με το ζόρι
σαν να μην δείξαμε τον παράδεισο
σαν νεκρούς

στα μάτια μου χρυσόσκονη
και δάκρυα από πετρέλαιο
και στ' αυτιά ο θάνατος

κάποτε την έβλεπα παντού
τώρα μόνο σε αιχλύπτα σώματα
πολύ σπάνια

Ανάκριση

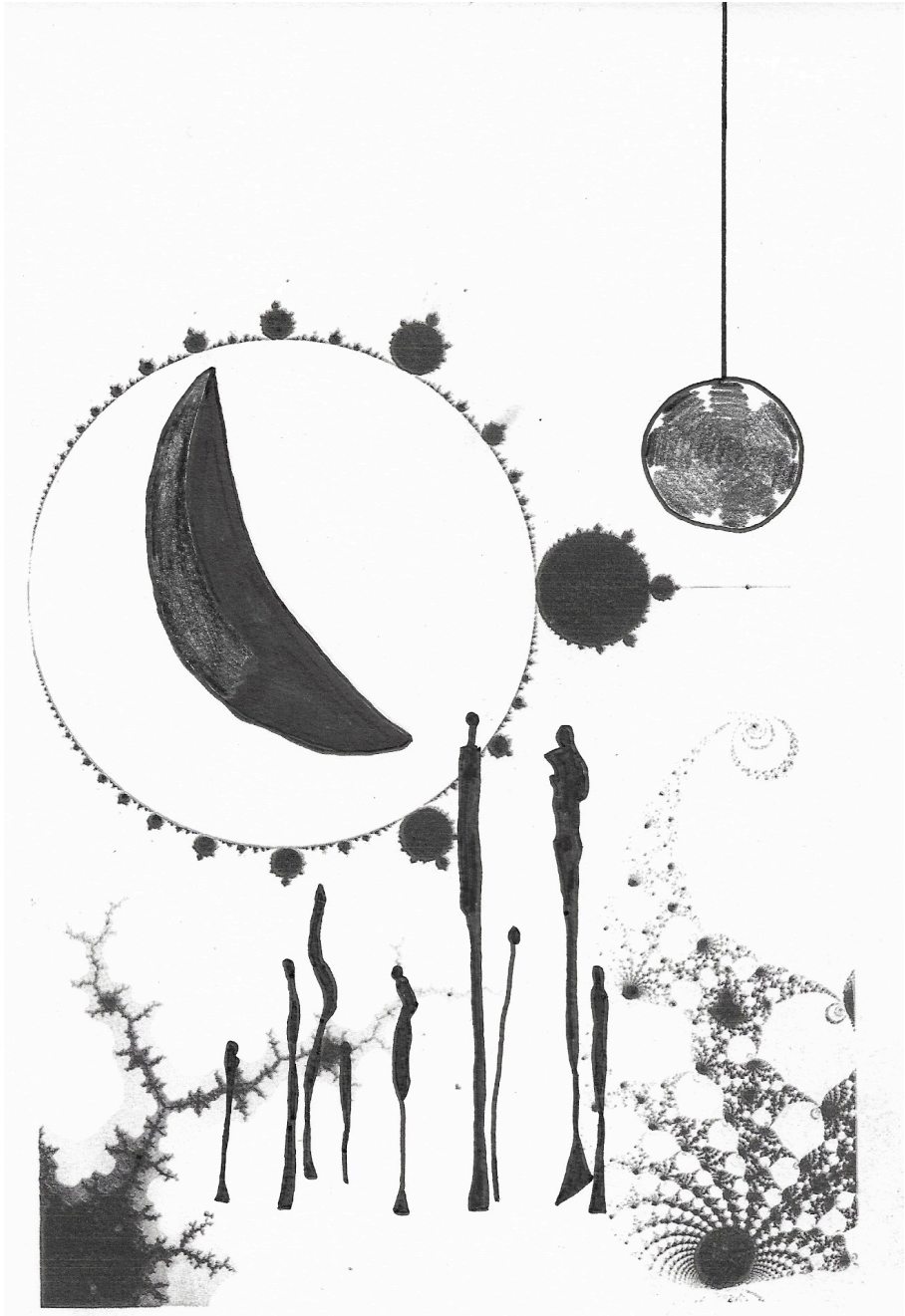
πρότερο αναζητούμε
το για ποιον είναι
η ερώτηση

και τι σημαίνει, παρά
το τι ακριβώς
κάνει η απάντηση

Η
μύγα
στο μέτωπο
λέει έτσι
έτσι κι έτσι

Ένα χέρι
τεντωμένο
μες στη βροχή
βρέχεται

ή όπως
ένα χέρι επιτέλους
κατανοεί
πως βρέχει

η καρδιά σου
τρέμει εδώ
και ώρα,
'Ωρα

Δεν είναι μόνο
η σιωπή. Το σώμα σου
το ίδιο μοιάζει

αυτήν την ώρα
αμόλυντα
αληθινό. Λες και

χωρίς την παραμικρή
λέξη δήλωσε
ό,τι είχε να πει.

Όρες μικρές

για την Χριστίνα

Η όραση μυρμηγκιάζει
Στη θάλασσα, στην παραλία
Γονατιστός
Κλαίων. Γυναίκα, γυναίκα;
Ποιος άντρας σου θαρρείς
Πως είμαι;

Άκου!
Φίλα με στο μέτωπο
Αγκάλιασε τη βλάβη, σε διατάζω.

Τα μαλλιά σου θέλω
Να χαϊδεύουν τη θλίψη
Στο πρόσωπο μου
Η καρδιά τότε παίζει δυνατά.
Τα μάτια σου
Ο ναός μου, που σφύζει.

Έτσι αντέχω τη σάρκα μου:
Υποθέτω, βλέπω και περπατώ
Κρυφά
Τον έρωτα σου.

Σε θέλω. Σ' αγαπώ
Και στέκω στο ποίημα μου
Κι η καρδιά μου σφίγγει
Κι ακτινοβολώ.

ΝΙ•ΚΟ

Η παράξενη μουσική της Στέλλας
Μες στο τίποτα
Πουθενά—
Τα άνθη και τα κρίνα μου

Σιληρό να σου πω
ότι δεν θέλω τίποτα
είναι όμως το μόνο

που μπορώ να κάνω
για να απελευθερωθώ
απ' ό,τι με διαφεντεύει

YOU MAKE ME

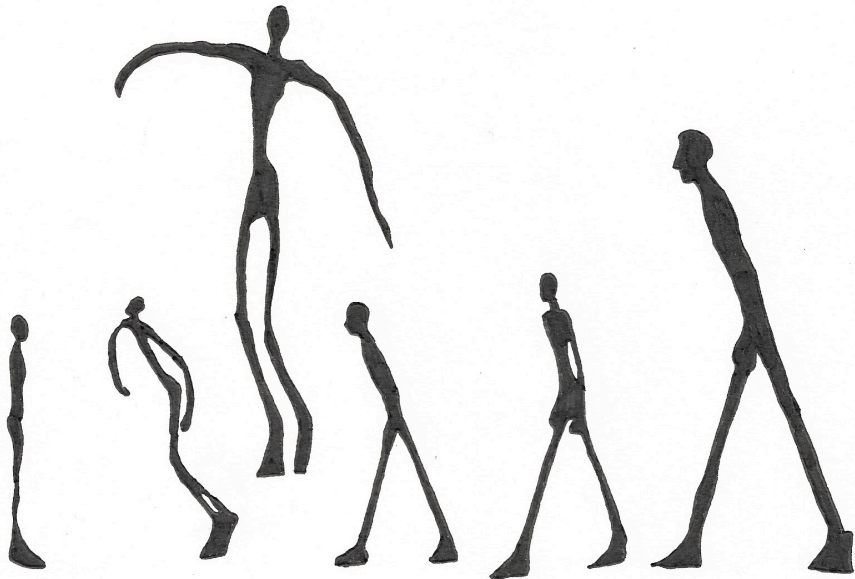
εγώ, αν ήμουν εσύ δεν θα με ξεχνούσα μέρα
θα μ' είχα πρώτη σκέψη το πρωί
δεν θα έμενα στα συμφραζόμενα ενός κειμένου άψυχου—
θα δραπέτευα του παραδείσου και θα έδινα ό,τι έχω
για να χω εσένα, αφού τίποτε άλλο δεν έμεινε πια
να μου χαρίσεις—κι εγώ, που πλέον ξέρω πως
μ' έφτιαξες εσύ θα σ' είχα ήλιο στο σκοτάδι
την ώρα του κάθε ναυαγίου

Τα παραλειπόμενα

πρώτα τα παρελκόμενα
κι ύστερα τα τεκταινόμενα
για να σωθεί η υπόληψη σου:
έτσι να εξηγήσεις ό,τι έγινε
του γιόμενου σου

Ένα φιλί

είχε η σάρκα σου
μια μυρωδιά
αρχαίας καταστροφής
είχες στα μάτια φως
κι ήμουν έρημος
που έβρεχε

Η ιστορία μιας ώρας παράξενης

Jean & Μις Τζούλια
(Μις Τζούλια, *Άουγκουστ Στρίντμπεργκ*¹)

i.

Κάποτε όταν ήμασταν μικροί είδαμε την αλήθεια. Να πως ήταν. Απ' την αρχή γεννιόμασταν και πεθαίναμε. Μια ώρα παράξενη. Ίσως να ήταν ο καθρέφτης μιας εκκρεμότητας, ή τα ανάκτορα στην άμμο. Κι αναροχήθηκε πάνω στη μελαγχολική μας ψυχή.

¹ Η νεαρή γυναίκα του τίτλου στρέφεται σε έναν ανώτερο υπηρέτη, που ονομάζεται Ζαν, ο οποίος είναι πολυταξιδεμένος, με καλούς τρόπους και διαβασμένος. Η δράση λαμβάνει χώρα στην κουζίνα της έπαυλης του πατέρα της Τζούλια, όπου η μηστή του Ζαν, η υπηρέτρια Κριστίν, μαγειρεύει και μερικές φορές κοιμάται, ενώ ο Ζαν και η Τζούλια μιλούν. Τη νύχτα αυτή, η σχέση ανάμεσα στην Τζούλια και τον Ζαν κλιμακώνεται ταχύτατα σε συναισθήματα αγάπης και εν τέλει ολοκληρώνεται. Κατά τη διάρκεια του έργου, η Τζούλια και ο Ζαν συγκρούονται, ώσπου ο Ζαν την πείθει ότι ο μόνος τρόπος για να ξεφύγει από τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται, είναι να αυτοκτονήσει.

ii.

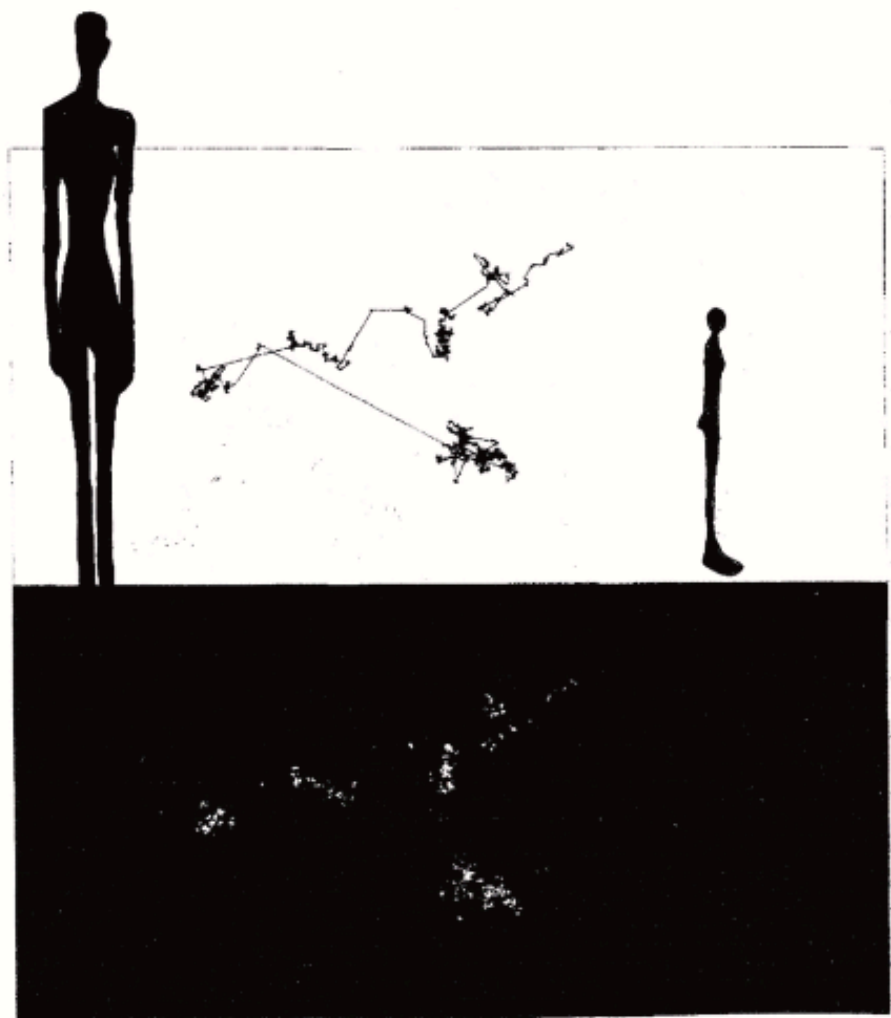
Κάποτε σε ένα σκοτεινό μέρος στον βυθό μιας στιγμής ήταν μια γυναίκα, κι ένας άντρας πάνω της. Ήταν ο ήλιος και το φεγγάρι που έσμιζαν κι έμοιαζαν με κάτι το παράξενο, σαν να τα βρήκε ο παράδεισος με την κόλαση ή σαν να είδαν το φως οι θρήσκοι, δεν ήταν ο θάνατος μα ούτε η ζωή, ήταν σαν μια ώρα που δεν ήξερες αν ήταν μέρα ή νύχτα. Ήταν κάτι όμορφο που ανθίζει μέσα από το χάος. Υπάρχει κόσμος που βγαίνει στα μπαλκόνια να δει το θέαμα και να αγαπήσει για λίγο την υπόληψη του, υπάρχουν καλλιτέχνες που πούλησαν το είναι τους για μια τέτοια ώρα. Μια τέτοια ώρα, οι γερόντισσες φτιάχνονται να πάνε στην εκκλησιά κι είναι, όλες τους, μια τελευταία ελπίδα να σωθούμε από τον ίδιο μας τον εαυτό. Δεν ήταν νύχτα, ούτε μέρα. Ήταν μια ώρα έξω από τον χρόνο. Αγάπη μου, είπε η γυναίκα, γιατί δεν μ' αφήνεις ήσυχη μια για πάντα, θυμήσου πως η κόλαση σου είναι η μάστιγα μιας αγάπης μονάχα. Φύγε! Είμαι σίγουρη σου αξίζει η αιωνιότητα! Μα αν σε αφήσω, είπε ο άντρας, είναι σαν να με αφήνω εμένα για πάντα στα βάθη μιας μαύρης θάλασσας, εσένα που με κάνεις να στέκομαι, κι είσαι η σωτηρία μου, το φως που εκλιπαρεί το σκοτάδι μου. Γυναίκα, πως να σ' αφήσω αν κιόμα δεν ξέρω αν είσαι ο πάτος ή η επιφάνεια;

iii.

Καθώς αυτή έφευγε, ένα *κύμα* λύπης τον τύλιξε: έσπασε πάνω του και οι αφροί του μπήκαν στα μάτια του. Πως έφυγε...; Βγήκε έξω να πιεί ένα τσιγάρο κι ανακουφίστηκε λέγοντας, θα με δει από τον ουρανό σαν να είμαι ένα μικρό αστέρι που σβήνει σιγά σιγά στη γη.

iv.

Κάθεται και κάθεται. Κι η ίδια μοίρα την προστρέχει. Μα, κοιτάζε τον ουρανό. Ήταν τόσο καλός. Και κανένας άλλος δε θα καταλάβει γιατί αυτό είχε τόσο πολλή σημασία.

Δώσε πόνο

Να είσαι πάντα χαμογελαστή
και χαρούμενη όπως είμαι κι εγώ
όταν σε βλέπω

τώρα όμως
το να ξυπνήσεις στον καναπέ
σε ένα ξένο σπίτι

ακόμα μεθυσμένη
είναι ας πούμε η πιο κουφή
αυταπάτη

Δώσε πόνο 2

τώρα επιτέλους, έχω το σθένος
να σε κοιτώ στα μάτια
και λαμπρότητα ακτινοβολεί σαν
από κάποια απίστευτη διαδικασία
όπου αποτεφρώνονται ρουμπίνια
στο πρόσωπο σου

Η διαλυμένη μου εικόνα

για τον Άγγελο

Η βροχή κτυπούσε την ασφαλτο
και έτρεχε στα κιάσπεδα.
Οι σκέψεις μου ζούμαραν στον πόνο
ενός έρωτα που με λύγισε και
κατάντησε μια σκεβρή εκκρεμότητα.
Ο περιοδεύον πωλητής
που με είχε ταΐσει κάτι χάπια
που έκαναν την καρδιά μου
να λείπει από τη θέση της, έφυγε.
Το σαγόνι μου πονούσε.
Μόνος, έρημος και ξένος
στο μπουρδέλο της ζωής ήξερα
κάθε πουτάνα απ' τη σιωπή της.
Ένωθα τα πάντα πριν συμβούν.
Είδα τα πάντα πριν συμβούν.
Κι ύστερα με πυροβόλησαν.
Λοιπόν, κυρίες & κύριοι, τι κοιτάτε;
Μιλήστε στην τρύπα της σφαίρας.
Πέστε μου είμαι καλά.
Τίποτα. Μια ατελέσφορη ησυχία.
Στο δρόμο δεν ήξερα αν θα πάω
εδώ ή εκεί. Θα αρρώ έπρεπε επιτέλους
να αρχίσω να συμπεριφέρομαι
σαν άνθρωπος που νοιάζεται
για το τι του συμβαίνει.

Δώσε πόνο 3

Ήταν γύρω στα εβδομήντα.
Σπατάλησε ολόκληρη του τη ζωή.
Τέτοιοι άνθρωποι
Ήταν πάντα αγαπητοί σε μένα
Που σπατάλησα
Μόνο λίγα χρόνια.

Δώσε πόνο 4

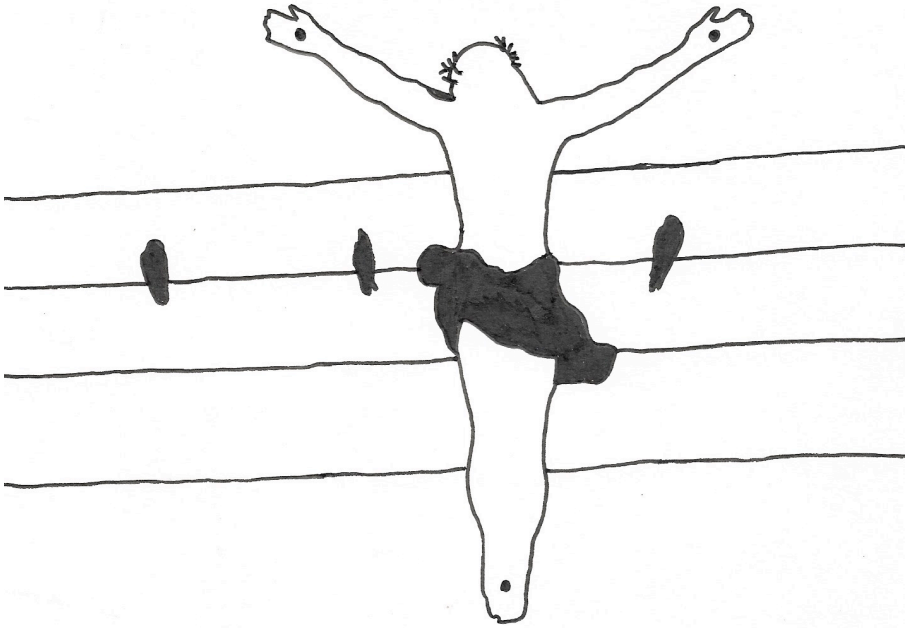
τι κάνω τώρα;
περνώ την εφηβεία της αιωνιότητας
και τα δάκρυα της θείας
συναναστροφής στάζουν χαμέ

τίποτα δεν θεραπεύεται
ο καθρέφτης είναι ένα ψαλίδι
που κόβει την εικόνα
από τον εαυτό της

η σιωπή μονάχα δείχνει
εμάς, κι είμαστε, ως επί το πλείστον
τίποτα, λες κι επιστρέψαμε
σαν παιδιά σπίτι

Κομμουνισμός

Κομμουνισμός δεν είναι οι νόμοι
και τα νομοσχέδια
ή τα αριστερόζ κόμματα κλόνουν
ούτε οι κανόνες και το σύστημα
μες σε δουλειές & εργοστάσια φυλακές
ή μες στα κράτη τέρατα, ούτε
το πως μετρά ένας τον παρά—
Κομμουνισμός είναι σκέψη και αντίληψη
είναι εκεί που εδρεύει η καρδιά, είναι
το πως διαμοιράζεις την ψυχή σου
το πως βλέπεις τον Ουρανό και τη Γη
τον γείτονα και αδερφό σου
Κομμουνισμός είναι το αγαπάτε
αλλήλους—είναι Αλήθεια, η Ζωή
ο Χριστός και ο Θεός μου.

Εικρομότητες

ό,τι νιώθουμε ο ένας για τον άλλο
γίνετε η μεταφορά στο ποίημα
μεταμορφώνει τα πάντα
σε σιωπή και λυγισμένα δέντρα
δεσμευμένα απ' την ελπίδα
αυτήν την κίνηση των ματιών
την ύστατη προσπάθεια να δούμε
μέσα στα μάτια του άλλου

ό,τι μας ζει. Ύστερα τέλος.
Ξεχνάμε όλα τα συννεφιασμένα
χρόνια που δεν ξέραμε τον έρωτα
κι αναστεναγμοί ξεπλένουν τώρα πια
τα λοιπά και τα ούτω καθεξής
του πιο φυσικού θεάματος
αυτού της καταστροφής μας.

Αγάπη

Ήμασταν αγκαλιά
Τα υπόλοιπα μου διέφυγαν

Το λιμάνι

για τους παππούδες μου

Έρχεται μια μέρα
που ο δρόμος ούτε έρχεται
ούτε πάει, κι η οδός
δεν είναι πια στράτα, μα
μέρος.

Το τζάμι

Μεταξύ του ζωντανού κόσμου και του κόσμου του θανάτου
υπάρχει ένα καθαρό, κρύο τζάμι: ένας άντρας που είναι πολύ κοντά
είτε θα το θολώσει με την αναπνοή του είτε θα κρατήσει την αναπνοή του
λίγο
για να δει
το πρόσωπο του...

Αξιζει;

*για τον Μάριο Γεωργίου
(και τις Εκδόσεις Αλμύρα)*

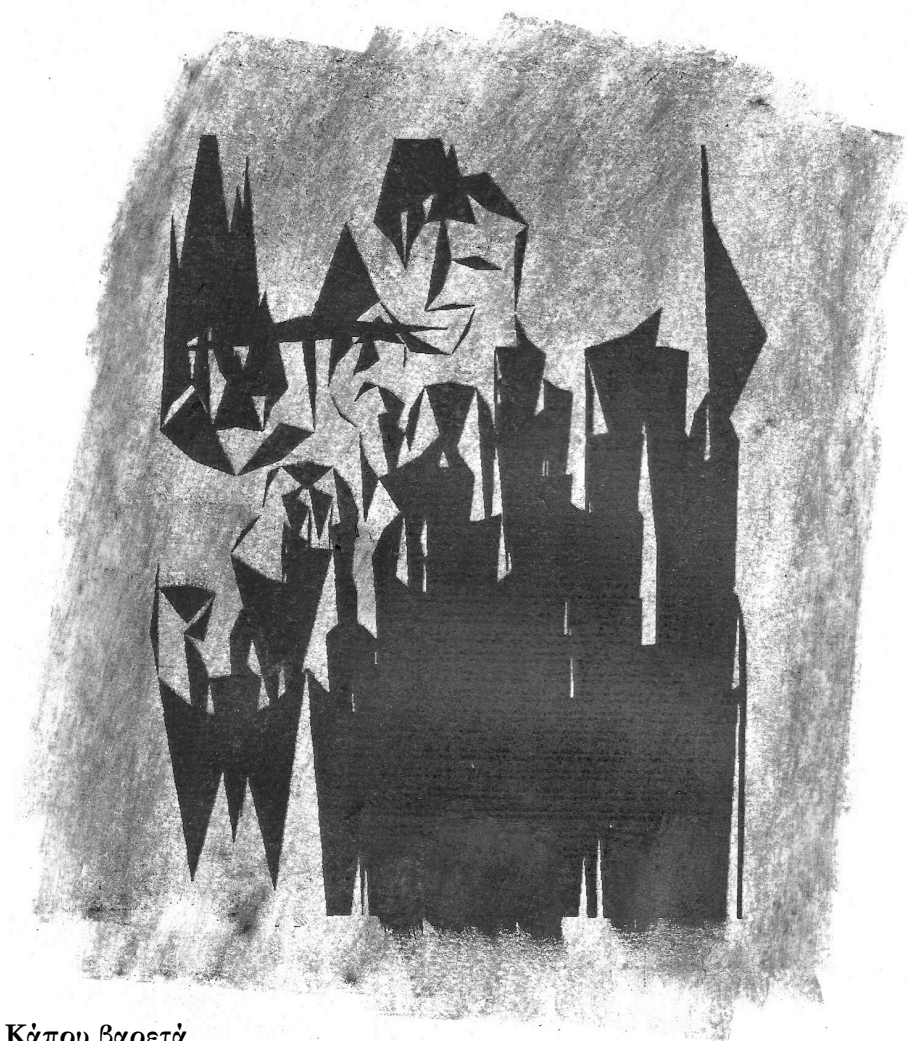
Αξιζει να ξενυχτίσεις
για ένα ποίημα ή μια ιστορία
να γράψεις γκόμενες και φίλους
να ξεχάσεις την ώρα
και σε δυο ώρες να έχεις και δουλειά
αλλά εσύ, χαλαρά, να στρίβεις ακόμα ένα τσιγάρο
και να πίνεις κάτι τελευταίο παλεύοντας με τις λέξεις;
Ε, ναι, ρε αδέρφι, αξίζει
την αιωνιότητα.

Ποίημα

δεν είναι αυτό που γράφεις
αλλά το ότι γράφεις:

είναι λοιπόν

αυτό το γραπτό εδώ κάτω
το γραπτό;

Κάπου βαρετά

για τον Μίλτο Σαχτούρη

Κάτι έβαλαν στο ποτό μου.
Ευτυχώς

Τα Νέα Πρόσωπα

για τη *Greta*

Κατά την επανένωσή τους τα Νέα Πρόσωπα
αναγνωρίζουν το ένα το άλλο:

«...ένα καλομαθημένο παιδί κοιμάται μέσα σε ένα θερμόμετρο...»:
βλέπεις, τελικά μια λάθος εκτύπωση σε ένα εγχειρίδιο επιβίωσης
σκοτώνει τους πάντες—

η νύχτα της ειρήνης
πάει σύμφωνα με τον κόσμο που έρχεται.

η ζωή μετά τη ζωή

Το μυστήριο. Το παλιό ανεξήγητο
ξεδιπλώνεται:

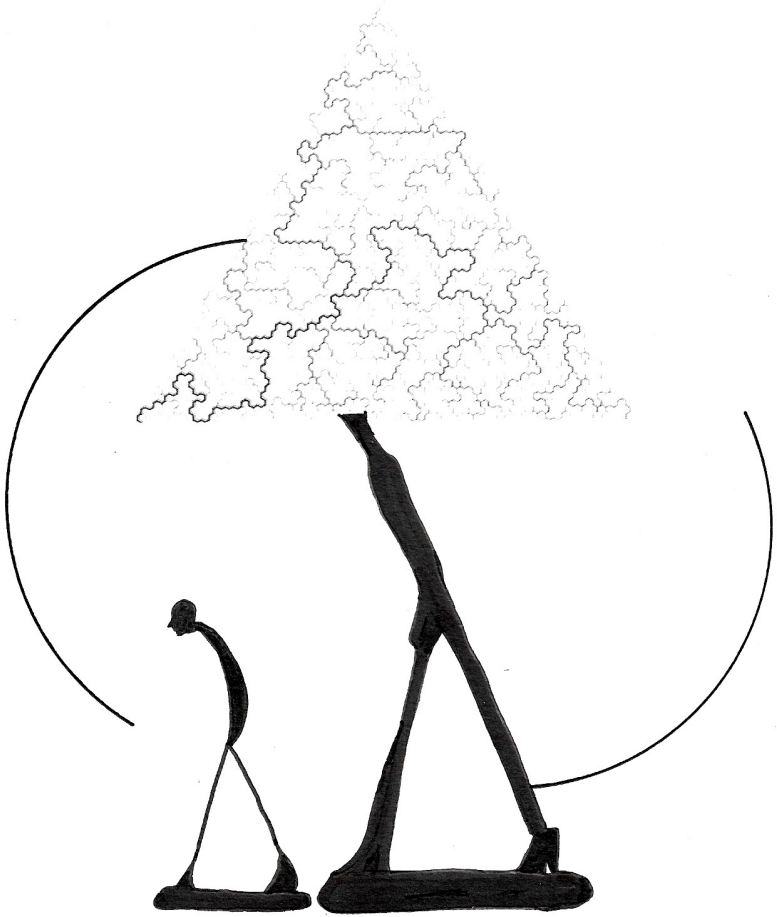
τα σιδερένια δέντρα του δρόμου
ξαφνικά θυμούνται δάση:

γίνεται πλέον δυνατό να σιέφτεσαι
ότι κάπου πάεις.

Έρωτας και έρωτας

για τον Γιώργο Μαζωνάκη

Ψάχνεις τα δάκρυα σου
Κάτω από το νερό
Μα δεν μπορείς να τα γευθείς
Όταν πνίγεται

Η αγία

για την Ξένια της Πετρούπολης

Αυτή που άναστρεη

ταξίδεψε

μες στις νεφέλες της σιωπής

κι η καρδιά της έψαλλε

τους επουράνιους παλμούς

αυτή

που τα μάτια της

δεν κοίταζαν τίποτε άλλο από χώμα

αυτή

που άγρυπνη έφυγε

τελευταία

είναι ξεχασμένη

στην αιωνιότητα—αυτή

είναι

Έκσταση

Η κόρη της ποίησης
 κι ο γλυκός της υιός
 κοιμισμένοι στο μυαλό
ούτως ώστε κανείς να μην πίνει
 τη σιωπή & τα κρυφά του πόνου

δεν ακούνε τον τελευταίο
 στεναγμό
 της ώρας—
 χορεύουν τα παιδάκια
σ' όνειρο βαθύ

 ξύπνιος όμως
ο έναστρος ουρανός
 μα κι αυτός (παντοτινά)
 ο πετεινός
του Πέτρου

Κίνηση

Τα εωθινά φώτα
λευκαίνουν το μαύρο του εφιάλτη
αγγίζουν τες πληγές τέλεια
σαν αέρας καλοκαιριάτικου δειλινού
και τις δροσίζουν.

Στη λευκή χώρα τώρα
κάτω από τη σταθερή πτώση του χιονιού
μόνο η λίμνη
παίρνει όλη την πτώση βαθιά
μέσα στον εαυτό της
και κινείται.

Μαύρο θέρος

σαν αμαρτία, ποιημα, σε ψάχνω
μες στις λέξεις
σ' αναζητώ με τσιγάρο
μεταλαμβάνοντας Nikka ουίσκι

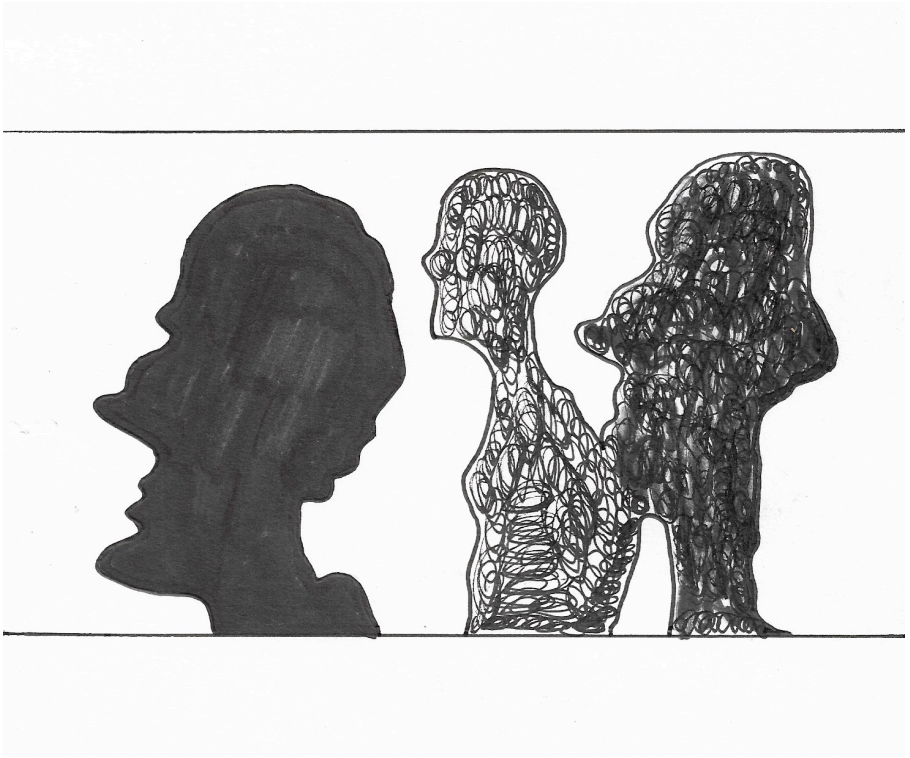
εσύ σιωπάς και δρέπεις
το ίδιο σου το μαύρο
και ψιχαλίζει χρυσό σιτάρι
πάν' απ' το γραφείο

Το τυρί και το βραβείο

Έχω γράψει μερικά βιβλία χωρίς
να πετύχω κάτι το σπουδαίο σαν συγγραφέας
και γενικά ο κόσμος μ' έχει χεσμένο
μάλλον είμαι αυτό που λένε συγγραφέας του κώλου
μα, αλήθεια, δεν με νοιάζει
το ξεπέρασα, αλήθεια
και κάθομαι εδώ και καπνίζω
μ' ένα γνωστό μου που με ρωτάει:
Πως σου φαίνεται που ο τάδε πήρε το βραβείο;
Τι; του λέω.
Τυρί, μου λέει και επαναλαμβάνει την ερώτηση.
Στ' αρχίδια μου, απαντώ.
Μα τι εννοείς;
Εννοώ πως δεν με νοιάζει.

Αυτός που με ρώτησε
έχει ήδη κερδίσει το βραβείο στο παρελθόν
κι ευελπιστεί να το ξανακερδίσει
και για αυτόν το λόγο γράφει
μα εγώ συνεχίζω να περιμένω κάτι άλλο
κάτι το διαφορετικό
περιμένω, ας πούμε, να φύγει για να γράψω
μόνος στο γραφείο
να χαθώ μέσα σε προσωπίες και λέξεις
χωρίς να με νοιάζει αν ο τάδε
πήρε το βραβείο, χωρίς να με νοιάζει καν
το βραβείο, αφού αυτό
δεν έχει καμιά σχέση
με την ποίηση.

Βλέπεις όμως, η κουλτούρα της μαλακίας
κι όπως φαίνεται κι εγώ
μόνο με μαλακίες
ασχολούμαστε.

Το φως θρέφει
τη σκιά

Το φως δεν δανείζει
είναι ό,τι δίνει.

Η ιστορία

η ιστορία, κορίτσι μου, θεωρείται λήξαν
τετέλεσται
είμαι αγόρι παράξενο και μοναχικό
καύσιμο του συστήματος
και δεν βρίσκω νερό

η αγάπη μου μαράζωσε
και τις νύχτες
με νανουρίζει η συμβατικότητα
κι άλλοτε με σιεπάζουν φωνήεντα
του καπιταλισμού
σ' αυτήν την έρημη κάμαρα

η ζωή κι εγώ είμαστε για κλάματα
δεν υπάρχει πια νόημα κανένα
αλήθεια
η πιο γλυκιά πατρίδα
είναι η Θύρα 9

Μεθυσμένοι απόλυτα

θα σου πω αυτό και φεύγω:
κανέννας θεός δεν θα σε συγχωρέσει
που σπατάλησες την ομόνοια
σε ανάδελφες παρτίδες, σε μελλοθάνατα άστρα
κι ευχές του κώλου

μεγάλωσα κι όλα είναι πια απλά & πιο φανερά και πιο περίπλοκα
μια νύχτα καθώς πήγαινα στο Χαράτσι
κτύπησα πάνω στον Θεό
είχε μαύρα μακριά μαλλιά κι ήταν τόσο αλλοπαρμένος
που τον σύγχυσα με μένα
άναψα τσιγάρο και μιλήσαμε και μου είπε αυτό
άκου

θα σου πω, Είπε, για τις μεγάλες γραμμές των οριζόντων
δυνατές, γρήγορες, έξαλλες και άπταιστες
έτοιμες να σε κατασπαράξουν
όπως η μεταφορά στο ποίημα
που φτάνει στο κεφάλι με την ψυχρή μανία
του αρχαγγέλου
σε βιδώνουν μες στο νου σου
και τις δρασειελάς σαν να είσαι συγγραφέας
που γράφει
το τέλος κάποιας ιστορίας

άσε με να σου πω, Είπε, για το θάνατο του ανθρώπου
για τες λύπες και τους χωρισμούς σου:
περιπλανιέσαι, περιπλανιέσαι σαν αλήθεια
στα χείλη του ψεύτη
και χάνεσαι στην ανέλπιδη νύχτα—αλλά
εδώ στην άκρη της αλήθειας δεν υπάρχει θάνατος
δεν υφίσταται ούτε καν ο χρόνος
εδώ, απόψε
είμαστε μεθυσμένοι
απόλυτα

Αυτοκαταστροφή

Η καθαρότητα της εκτέλεσης θα προσθέσει μόνο τις καλλιτεχνικές πτυχές ολόκληρου του αθλίου χάους.

Ο νόμος

Θαύμα είναι να ζεις
με τον νόμο.
Να δίνεις το πραγματικό σου
όνομα και τηλέφωνο
στην αστυνομία και σε όλους
να είσαι, σχεδόν πάντα, εσύ
να ξεγυμνώνεσαι όταν γράφεις
να μένεις απένταρος
γιατί δάνεισες ένα φίλο να αλλάξει
τάχα, λάστιχα στο αυτοκίνητο του
και για να γλιτώσει το ξύλο
απ' αυτούς που τους χρωστά
χωρίς να σε νοιάζει
αν εντέλει εξαφανιστεί για καιρό
κι είναι δανεικά κι αγύριστα.
Κατ' ακρίβειαν να εύχεσαι
αυτό να κάνει.
Να φάει τα πλείστα στις ηδονές.
Να δώσει λίγα στη μάνα του.
Και τα τελευταία στη γυναίκα
των παιδιών του.

Γεγονός

Την προφτάνει έξω από το μπαρ
και την πιάνει απ' τον ώμο.
Αυτή γυρίζει
τον βλέπει και την βλέπει
στα μάτια.
Του λέει κάτι κι αυτός κουνάει
το κεφάλι καθώς κρατά
τες σακούλες με τα ψώνια.

Εκείνη επιμένει. Εκείνος
αφήνει τες σακούλες χαμέ
βγάζει το πορτοφόλι απ' τη τσέπη
και της δίνει κάτι λεφτά
κι αυτή βάζει την παλάμη της
στο μάγουλο του.

Μετά αυτή φεύγει κι αυτός μένει εκεί
να στέκεται στο πεζοδρόμιο
να νιώθει κρετινός
και να πληρώνει ακόμα.

Άμφιποτάομαι

Πήγα να γράψω αυτό εδώ το ποίημα
μα γάμησε τα—δεν το έγραψα ποτέ
γιατί μου έστειλες μήνυμα στο κινητό
ένα τραγούδι που δεν ήξερα.
Σιεφτόμουν ξανά εκείνη τη νύχτα
που συναντηθήκαμε τυχαία
και μεθύσαμε σε μια ανάγνωση ποίησης
κι είπες πως μόνο εγώ θα μπορούσα
να σε δεχτώ και να σε παντρευτώ
κι ήπιαμε καμπόσο κι ήρθαμε σπίτι μου
και κοιμηθήκαμε και ξυπνήσαμε
γυμνοί στο κρεβάτι και δεν πήγα δουλειά
γιατί ήθελα να μείνω μαζί σου
να σ' αγκαλιάζω και να σε φιλώ
και να σου διαβάζω πράγματα που έγραψα
καθώς οι γάτες περπατούσαν
πάνω μας. Το πρόσωπο σου γίνονταν
ολοένα και πιο φωτεινό κι άναβε
το σκοτάδι που πολύ συχνά με κυβερνά
και μου είπες, εγώ σε δέχομαι έτσι
όπως είσαι. Ήμουν τόσο χαρούμενος
όπως τότε που σε γνώρισα πριν μια δεκαετία.
Μεγαλώσαμε κι ίσως κάτι να γίναμε
μα εκείνο το πρωί δεν μας έφεραν εκεί
τίποτε συγκυρίες. Ήταν λες και μας
έβαλε εκεί ο ίδιος ο Ουρανός.

Ας πούμε λέω τ' όνομα σου
κι ύστερα γράφω σ' ένα χαρτί
Σ' αγαπώ—μόνο
κι ύστερα το καίω να γίνει στάχτες
και τις βάζω σ' έναν φάκελο
και στον ταχυδρομώ.
Όταν ανοίξεις το γράμμα μου
κι εισπνεύσεις τες στάχτες
θ' ανεβείς πολύ περισσότερο
απ' ότι με την κοιαΐνη
(με την οποία με απατάς)
και θα δεις πόσο πολύ
μα πόσο πολύ σε αγαπώ.

Αν δεν προσευχήθηκες να δείξει έλεος ο Θεός στον Σατανά και στον αδερφό σου τον Ιούδα, τι σκατά χριστιανός είσαι;

Επιτάφιος

Ακόμα κι όταν οι δρόμοι
τη νύχτα είναι άδειοι
γιατί όλοι είναι εκκλησία
το κόκκινο φως λέει αλήθεια.

Τέτοιες στιγμές σκέφτομαι
τη ζωή ως ένα μεγάλο
τσίρκο, σόου κι έργο, κι είμαι
άνεργος ροζ ελέφαντας.

Είναι πάντα το ίδιο
για να είναι πραγματικό
είναι γεμάτο παραλογισμό
και μικροσκοπικές λεπτομέρειες

και μπορώ να το δω
μόνο από μέσα προς τα έξω.
Μια φορά. Όταν ανάβει
το πράσινο.

Pennsylvania Access Card

για τον άγνωστο προξονάτη

Ποιος να του το έλεγε, ποιος
πως με μια κάρτα της πρώην συζύγου του
που ξέμεινε στα χέρια του
θα έσπαζε _____
για να ρουφά μνήμες από
άγριες μέρες *μιαν εποχή στην κόλαση...*

Αχ... αυτή είχε κάτι μάτια άγωνα
σχεδόν μόνιμα θολωμένα κι ελαφρώς πένθιμα
κουβαλούσε πάντα ένα χάρτινο κουτί με κρασί
κι έφερε μια παράδοξη συμπάθεια για την ΕΣΣΔ
που ήταν τόσο αληθινή που προφανώς
της κόστισε το αμερικάνικο όνειρο (και μάλλον γιαυτό
τον παντρεύτηκε—έναν κομμουνιστή...)

λίγο μίξερσι καμιά φορά, λίγο αλκοολικοί, λίγο νέοι...
μα πόσο πολύ αγαπήσανε, πόσο πολύ μεθύσανε—ζήσανε
το δικό τους όνειρο—ίσως να ήταν ποιητής κι ίσως
αυτή να ήταν οι λέξεις που αναζητούσε...

μια νύχτα μεθυσμένη έκανε τατουάζ το σφυροδρέπανο
κι αυτός προσπάθησε να της μιλήσει για τον Τσε
κι ήπιανε πολύ, ώσπου φτάσανε στο σημείο όπου τα ζευγάρια
δεν γαμιούνται πια—με φόρα, που λες, τρακάρανε στη ρουτίνα
και χωρίσανε κι έφυγε με κάποιον άλλο
χωρίς να προλάβει να την ρωτήσει
τι θα γίνει χωρίς αυτήν...

τι να πεις, έτσι έχει η ζωή...
μια _____ είναι μια ασφάλεια κι ένας χαμός
όπως ακριβώς ένας γάμος

Έρημες πόλεις

γυμνοί βίοι
ανάβουν
στης λήθης τη σιωπή

ζωντανός
ζωντανός

άναστρεψέ νύχτα
της ήττας

με λούζει
μιας λάμπας
το φως

εδώ
τα ξημερώματα

κάτω
από τον ουρανό

γράφω
και γράφω
και ξαναγράφω

ήχοι & ουρλιαχτά

οι ήχοι της κίνησης στο δρόμο
πεθαίνουν αργόσυρτοι πίσω
στην αυλή για να ξανασυμβούν
σε κοντινή απόσταση

τα ουρλιαχτά όμως της γειτονιάς
που υψώθηκαν δεν μπορούν
να φτάσουν σε αυτό το ύψος
και σβήνουν για λίγο

και ξεκινούν ξανά και ξανά
σαν να θέλουν να φύγουν
μαζί με τα διερχόμενα
αυτοκίνητα να πάνε κάπου

να πάνε μακριά από δω
δυτικά απ' τις μπλε κάμαρες
που τα στραγγαλίζουν
μακριά απ' την ανατολή τους

1974

Αν αυτή η χώρα είναι δική μας
κι η χώρα είναι χώμα—
όπως και είναι—τότε κι εμείς

είμαστε χώμα. Ναι.
Ας είμαστε. Μα άσε τη χώρα
να το ξέρει.

1948

Αυτό ήταν; Όχι. Αυτό ακόμα είναι.

Σάπια πόλη

για τη Θύρα 9

Σάπια πόλη, κακοτράχαλοι δρόμοι
παιδιά φανατικά, τηλέφωνα που δεν κτυπάν
σύννεφα πάνω από τη σελήνη
γάτες που φλερτάρουν
ύμνος στο ράδιο στην διαπασών
και περπατώ ένα περπάτημα
μες στη σάπια πόλη
αυτήν τη σάπια πόλη
σειρήνες, φάροι περιπολικών
και μιας στιγμής σιωπή
η υγρασία του φθινοπώρου στα ρουθούνια
θα κραυγάσω μια κραυγή
θα σιωπήσω & θα κλάψω μια φωτιά
θ' ανάψω μια φωτιά
να κάψω την καρδιά
να κάψω αυτή τη σάπια πόλη

1974.com.cy

404 Page Not Found

1960

δεν είχε χρόνο να το φιλοσοφήσει
κράτησε το μουνί της υγρό
και τέλειωσε την μπύρα της
του είπε σ' αγαπώ κι αγκαλιάστηκαν
και συνέχισε έναν δρόμο
με αυτόν που ήθελε να ονομάζει
άντρα της—κι εγώ
δεν θα την ξεχάσω ποτέ

θα την κτυπήσει άγρια βαριά
κι ύστερα το λεωφορείο
που αυτή δεν θα προλάβει
θα την αφήσει πίσω στο κενό
να στέκεται με μια βαλίτσα
κλαμένη στη στάση
κι ήταν αυτή μάνα
και πατρίδα μου

ή η ή οι

Μαύρα πουλιά

Οφείλουμε να παραδεχθούμε πως υπάρχουν κι αυτοί
που είναι πραγματικά ατάλαντοι κι άγαρμποι
κάτι θύματα κακής συγκυρίας
αυτοί που σκέφτονται πως είναι αληθινά άχρηστοι
και ενδόμυχα, φίλε μου, μας είναι όντως άχρηστοι
και κάνουν μόνο ό,τι τους διατάζουν—
κι αυτούς, θα είναι απ' τους πρώτους
που θα απελευθερώσει η Εργατική Επανάσταση
θα τους βρει έστω ένα ή δυο ταλέντα
να πάψουν να είναι αντικείμενα κοινής χρήσης
είναι μέσα στο πρόγραμμα—το πρόγραμμα
της λαοκρατίας—
πιστεύω, κυρίες και κύριοι, πως κι αυτοί
οι άλλοι
είμαστε λίγο κι εμείς
και στο κάτω-κάτω, αγαπάτε αλλήλους
τουλάχιστον

Δηλητηριασμένες καρδιές

Τρόμος και πόνος είναι να έρθουν. Η γη
έχει δηλητηριαστεί από στενόμακρες ζωές.
Σε σιέφτομαι, παιδί μου... τι σε μέλλει...

βλέπω τι θα σε αφανίσει και σπαράσσει
η καρδιά μου. Τι έκανε η σιωπή μου;
Χρειάζομαι καλύτερες απαντήσεις

απ' αυτές που υπάρχουν για ό,τι έρχεται
για να δω τι έγινε από στραβωμάρα, και
βλέπω με αγάπη όσα δεν μπορώ να σώσω.

Τα μάτια σου συναντούν τα δικά μου, μα
δεν μπορώ να ευχηθώ να μην υπήρχες—
ο πόνος με γδέρνει ζωντανό, παιδί μου.

Παλαβός οπαδός

είμαι τόσο παλαβός
που ακόμα
και τα λάθη μου
είναι σωστά

θολό μυαλό, ουίσκι
ειδρωμένες—είμαι
δαμέ με γεύση
βενζίνης

η φωνή ενός λαού
παρεξηγημένου
και ιδανικού

τα παιδιά της αστικής κόλασης

το χειρότερο που είδες είναι
το φρικτό πρόσωπο σου όταν είσαι
απόλυτα ήρεμος

νώθεις σαν να μην ζεις—
έγινε πια ο πόλεμος κανονικό καθήκον
κι η ηρεμία κάτι το στρεβλό

Ύμνος εις την ελευθερία

i.

είναι εκείνο το παράξενο
συναίσθημα
όταν τραβάς τα τελευταία λεπτά
της κάρτας
που μας κρατά μακριά
από τον εαυτό μας—
αναμφισβήτητα είμαστε κάτι
περισσότερο

ii.

κτύπησα τατουάζ τριαντάφυλλο
με το όνομα σου
πόλη γκριζα
επειδή ήμουν μεθυσμένος
κι επειδή ήμουν μεθυσμένος
σ' εμπιστεύτηκα
& σ' αγάπησα

iii.

είναι κι εκείνο το συναίσθημα
όταν ακούς το Βραδιάζει του Καζαντζιδη
και νιώθεις ότι όντως
ήρθε η ώρα η δικιά σου
να γίνεις ξανά
ό,τι αλήθεια είσαι:
ένας άνθρωπος σταυρωμένος
στον αέρα

Συμβαίνω

Αδερφέ μου, όλη μου τη ζωή ψάχνω κάτι που δεν μπορώ να ονομάσω ή να περιγράψω. Ποιητικά θα έλεγα ψάχνω τον Θεό. Με άλλα λόγια όμως, ψάχνω ζωή. Προς το παρόν, γράφω. Τι πιο μοναχικό από το να προσπαθείς να επικοινωνήσεις; Γάμησε τα. Χαράσσω το δρόμο, σχεδιάζω τον χάρτη, πάω. Τίποτε δεν συμβαίνει έτσι τυχαία. Συμβαίνω εγώ.

Εξομολόγηση

Να κάνω καθαρισμό δοντιών;

Ναι, μάλιστα

Αλλά μετά δεν θα μπορώ

Να τα λερώσω

(τουλάχιστον

Μέχρι να μαυρίσουν

Ξανά)

Είναι σαν να πιστεύεις

Στον Θεό

Αλλά σε καλεί μια οπτασία

Νιώθω πως θα είναι αμαρτία

Να καθαρίσω τα δόντια μου

Δηλαδή, πως θα πω και κανένα

Τσιγάρο παραπάνω;

Έτσι έμεινα λεπρός καιρό

Και κόκαλο σε χωράφι με στάχυ

Κι αναρωτήθηκα

Αν είναι να με σταυρώσεις

Γιατί με συγχωρείς;

Παράδεισος²

Βοηθούμε...

Ίσως αυτό να είναι το εισιτήριο

Για τον επίγειο και τον ουράνιο

Παράδεισο

² Εντός υμών εστί

Κόλαση³

Γράφουμε...

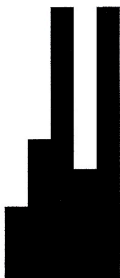
ΟΚ, δεν έχει χρήμα στην ποίηση

Μα ούτε το χρήμα δεν έχει ίχνος

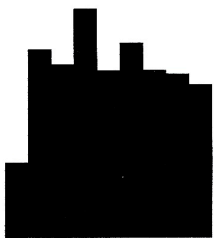
Ποίησης

³ «Κόλαση είναι η μάστιγα της αγάπης», Άγιος Ισαάκ ο Σύρος.

[Chorus]
We built this city
We built this city on rock and roll
Built this city
We built this city on rock and roll

[Verse 1]
Say you don't know me
Or recognize my face
Say you don't care who goes
To that kind of place
Knee deep in the hoopla
Sinking in your fight
Too many runaways
Eating up the night

[Pre-Chorus]
Marconi plays the mamba
Listen to the radio, don't you remember?
We built this city
We built this city on rock and roll

[Chorus]
We built this city
We built this city on rock and roll
Built this city
We built this city on rock and roll

Γυμνοί

Μωρό μου, κοίταζε με. Οι ανησυχίες μου σου φαίνονται να είναι μήπως πνευματικές, ή σαρκικές; Σκέψου, μωρό μου, γρήγορα γιατί ανυπομονώ να σε ξεφορτωθώ για να απολαύσω τη θύμηση σου. Βλέπεις, κατανοώ την επίδραση των ανθρώπων πάνω μου μόνο αφότου φύγουν. (Λένε πως οι έξυπνες γάτες ακούνε, αλλά οι αληθινά έξυπνες ξέρουν πότε να μην ακούν.) Έλα τώρα, μωρό μου! Διαβάσαμε κι εμείς τον Καβάφη μας.

ειδρομή

σαν μετά από αμμοθύελλα σκονισμένοι
επαγγελματίες σχιζοφρενείς

παλιοκομμούνια και ντροπαλοί αναρχικοί
σώματα που εδώ κι εκεί γερνούν

με ξύδι στα χείλη αντί νερού
με περιεργες σαθρές συνήθειες

γλείφουμε πληγές που αιμορραγούν
και πάμε να τους γαμήσουμε

Με σκότωσα γιατί με αγαπούσα⁴

Τίποτε δεν ξεπερνάς κόβοντας το, αλλά
ερχόμενος σε διακανονισμό μαζί του. Δεν
μπορείς να κόψεις τον θάνατο μπορείς
μόνο να τον κάμψεις. Άλλωστε, είπαν Θεός
θεών. Μα τα μάτια κλείνουν σκοτεινά
σαν να είναι αμαρτία να είσαι άνθρωπος.
Όμως δεν ζεις μόνο μια φορά, ζεις χιλιάδες—
εσύ επιλέγεις αν θα είναι μία, η ίδια και η ίδια
μέρα οι χιλιάδες. Δεν πεθαίνεις
μια φορά, πεθαίνεις χιλιάδες φορές
και αναστήνεται άλλες τόσες (εκτός φυσικά
από την τελευταία). Ενέδωσε.

Αγαπάς, φίλε, αυτό είναι το πρόβλημα.
Αγαπάς και δεν ξεφεύγεις της αγάπης.
Λες κι είναι αναπόφευκτο. Στα πάθη σου
πεθυμάς την αγκαλιά. Γεννιέσαι και
πεθαίνεις απ' την αρχή καθημερινά.
Σιές σ' ακολουθούν έως τον τάφο. Στον
παράδεισο μπαινεις ξεχαρβαλωμένος
και στην κόλαση ζεις μες στα πιο καλά σου
ρούχα. Σε στοιχειώνει το ωραίο πάντα.
Λες και είναι κάτι αναπόφευκτο. Κι είναι.
Κάτι το μοιραίο. Φίλε, περπάτα.

Ο έρωτας είναι η απάντηση σε όλα. Το
μυστικό είναι να είσαι πάντα ερωτευμένος
για να μην σε σφίγγουν τα αβάσταχτα χέρια
της αθανασίας. Θέλει να πεθάνεις, φίλε
κάμποσες φορές πριν τελικά ζήσεις—
το σώμα είναι χαράτσι γκριζων ουρανών
κι η καρδιά βαριά βαλίτσα στο χέρι
μιας διάφανης ψυχής. Τρύπιο καράβι

⁴ Είναι μόνο όταν το αφήσεις μόνο του ένα πάθος που μπορεί να μαλακώσει, όταν όμως το ονομάσεις εχθρό σου τότε έχεις πόλεμο.

στου πάθους τα λιμάνια σ' επισκευάζουν
οι χροστοί και οι θανάτοι. Γέλα. Αξιζει.

Όχι κίνηση

το κόμμα στην πρόταση
είναι ένα κώμα που κομματιάζει
τη φωτιά που βρέχει
στη στράτα μου

όμως τέλεια μια τελεία
σιωπά τες πράξεις και τ' άχτι μου
με μαστουρώνει απόλυτα
και μ' αγκαλιάζει

μες στη νύχτα παίζω
παιδί του Θεού κι εγώ
εισπνέω προτάσεις και θωρώ
χαλαρά, κάτι το ατέρμονο

Έγιναν, που λεν κι οι ποιητές
τα χρόνια ποτάμια
και με παρέσυραν
γιατί είμαι ευεπίφορο αγόρι
που πιστεύει εύκολα
και δεν λέει όχι

ήμουν τότε σε μια συγκέντρωση
κάποιου (τάχα) δημοκρατικού
κόμματος
όταν κάτι νέα παράξενα
φάρμακα (εκτός ΓΕΣΥ)
άρχισαν να δουλεύουν

και μου φάνηκε
πως όλοι εκεί γλιμντριζαν:
εγώ, αξιότιμες κυρίες & σπουδαίοι κύριοι
δεν χρησιμοποιώ μαστίγια, τους είπα
δεν μπορώ
ντρέπομαι
καλύτερα να μ' έλεγαν
Αδόλφο **Χίτλερ**

Μαύρο θέρος 2

σαν αμαρτία, ποίημα, σε ψάχνω στις λέξεις

σ' αναζητώ με βαρύ τσιγάρο

μεταλαμβάνοντας τον χρόνο

ενώ εσύ σιωπάς και δρέπεις το ίδιο σου

το μαύρο

και ψιχαλίζει

σιτάρι

πάν' απ' το γραφείο

ερωτευτήκαμε
και πήραμε την τεθλιμμένη οδό
των στρατευμένων εραστών, όπως όλοι όσοι
έκλαψαν για τον άλλον

πέθανα για σένα
και πέθανες για μένα
ξαναγεννήθηκα για σένα
και ξαναγεννήθηκες για μένα

μ' αγιάλιασες όχι επτά φορές
μα εβδομήντα φορές το επτά
σ' έκοψα εισιτήριο χωρίς επιστροφή
ποτήρι πριν απ' την θολούρα

και σ' αγάπησα πολύ
αφού ήσουν στάχτες λέξεων στα χείλη
κι είχες γεύση προφητείας βολικής

και μ' αγάπησες πολύ
γιατί ήμουν η γιορτή του πόνου
κι είχα στην ανάσα μου όλους τους ανέμους

μ' αγάπησες όσο σ' αγάπησα
και γι' αυτό υποθέτω δεν
τα βρίσκουμε
εύκολα

Μαύρο φωμί

Στην υπερβολή διαμορφώνουμε
το επίπονο περίγραμμα
του αραχιδά.

Θυμάσαι;

Θυμάσαι το Μικρό Σπίτι στο Λιβάδι;
Θυμάσαι την Ομόνοια;
Θυμάσαι τη βιογραφία του Μαραντόνα;
Θυμάσαι που έλεψαν τον Τάσσο;
Θυμάσαι τα διάφανα κάγκελα των ξενοχτιών;
Θυμάσαι που κάποτε οι μασχάλες στα μπαρ μύριζαν αγάπη;
Θυμάσαι τα bloody-mary και τα ρυάκια από ούισκι;
Θυμάσαι που κτύπησες με λεωφορείο;
Θυμάσαι όλες εκείνες τες αδικοχαμένες γκόμενες;
Θυμάσαι που τους έγγραφες και ποιήματα;
Θυμάσαι πως είσαι συγγραφέας;
Θυμάσαι όλα εκείνα τ' άδεια πακέτα τσιγάρο;
Θυμάσαι που ήθελες να πάεις για μοναχός;
Θυμάσαι πλέον λίγο τον Θεό;
Θυμάσαι ας πούμε κάτι;
Θυμάσαι τίποτε ρε;
Θυμάσαι, Ναι, τίποτε ολοσχερώς.

Σιωπή

Καθαρίζει και ρίχνει
το νερό κάτω
στο πεζοδρόμιο
από το μπαλκόνι—
όπως ο ουρανός

Ύστερα στην κουζίνα
την πιάνει το κλάμα
αυτό το παλιοαρχαίο
επικίνδυνο πράμα—
η γνωστή σιωπή

Συνάντηση

οι νεκροί δεν αλλάζουν
δεν γερνούν κι ούτε μικραίνουν

εμείς αλλάζουμε
κι εμείς γινόμαστε ξένοι σε ό,τι ήμασταν

τους βλέπουμε στο γήπεδο καμιά φορά να πίνουν μπύρες
και να τραγουδούν τραγούδια που εμείς ακόμη δεν ξέρουμε

έπειτα τους ρωτούμε: πως είσαι; και τι κάνεις;
κι οι νεκροί μας χαμογελούν κι απαντούν:

καπνίζουμε κάτι υπέροχα χόρτα κάτω
από κάτι υπέροχες μηλιές

ένα για την X

η X, που λες
έχει χαθεί μέσα στο χρόνο εδώ και κάτι χρόνια
θα ήθελα, και το προσπάθησα σκληρά
να χαρίσω τη μνήμη της
στη λήθη
μα απέτυχα παταγωδώς
έπινα να πεθάνω να την ξεχάσω
μα την θυμάμαι
είναι πλέον το θάμπος από κάτι που έμελλε να γίνει
ένα τίποτα
κι η καρδιά μου, δυστυχώς, ακόμα
όταν την θυμάμαι
καίει...

τούτη όμως η ζωή που ζούμε πάει
και ποτέ δεν έρχεται...

με άφησε γιατί μάλλον
ήμουν ανισόρροπος τότες
συγγραφέας που αναζητούσε τη φωνή του
αλήτη, ας πούμε, της Θύρας 9 και άλλα τέτοια που ακόμα
είμαι:
κάτι κακοτράχαλες στιγμές ερωτικού παροξυσμού
μόνιμα μεθυσμένες
έξαλλες ανάσες που θέρριζαν το κορμί της

ίσως με άφησε επειδή δεν πίστεψε ποτέ σε μένα
ίσως γιατί ήμουν χρόνια μικρότερος της
και μπορεί να μην πίστεψε ποτέ πως θα έγραφα αληθινά
έτσι όπως αυτή φιλούσε
και που ξέρεις, μπορεί και να μην πίστεψε πως
την αγάπησα

η X, που λες, ξέρω πως ποτέ
δεν θα το πίστευε
ότι θα έγραφα για αυτήν ένα ποίημα
έστω ένα τρισάθλιο κι άσκημο

όπως αυτό εδώ, το οποίο δεν μπορεί να φτάσει
στο ελάχιστο
μια νύχτα
στην αγκαλιά της

Θεέ και Κύριε!
ούτε κι εγώ θα το πίστευα
πως θα έγραφα για αυτήν κάποτε
έτσι, για να μπορώ να την αγαπώ για πάντα
μέσα σ' ένα
ποίημα

A G A P W
T H
H A B ® A
S O U

Κατά τον Damon εαυτού

μου είπε, μιχάλη
η ποίηση σου είναι σαν να πήγες σαφάρι ή κάτι
και σ' έφαγαν τα λιοντάρια
οκ, πάλεψες, μα σε καταβρόχθισαν
κι ύστερα σε έχεσαν
εσύ όμως μπράβο
αναστήθηκες
μέσα απ' τα σιατά
η ποίηση σου, αδερφέ, είναι σιατά
επειδή οι άνθρωποι αν το καλοσκεφτείς
είμαστε τα σιατά μας

keep writing!

βλέπεις, αδερφέ, πλέον ένα ποίημα
είναι κάτι το πολύ ήπιο
η ποίηση είναι ήπια
η ποίηση κατάντησε, πάνω κάτω, μια λαμογιά
επειδή οι ποιητές είναι ήπιοι
και πολύ θεσμοθετημένοι
γράφουν αλλά δεν γράφουν
μιλούν πολύ αλλά δεν δείχνουν τίποτα
πλέον σπουδάζεις την ποίηση—σου τη διδάσκουν
κυρίως, άνθρωποι που δεν έχουν ίχνος ποίησης πάνω τους
παλιά τη ζούσες
σκέψου τώρα τον Μπουκόφσκι, τον Γουίτμαν—
μιχάλη, είπε
σ' αγαπώ γιατί ακριβώς είσαι σιατά
κι αυτό, αλήθεια, είναι μια αλήθεια μες στο ψέμα
του κόσμου

keep writing!

και καθώς καθόμασταν και τα πίναμε
και μιλούσαμε του είπα, Damon
πάω τουαλέτα
χέστηκα

Προλετάριοι

νιώθουμε πιο φυλακισμένοι από ποτέ
από τοίχους με ρωγμές και γραμμένα
αντί από τοίχους λείους και βαμμένους:
οι πρώτοι έχουν αλήθεια πάνω τους

δεν μας κοροϊδεύουν και δεν γεννούν
ψεύτικες ελπίδες απόδρασης, βλέπεις
τι άφησαν πίσω πρώην κρατούμενοι
βλέπεις ρυτίδες σ' ένα μέτωπο μακρύ:

όσο μεγαλύτερη η ποινή, σύντροφε
τόσο πιο μεγάλες οι ρωγμές, αρκετά
για να δίνουν φτερά στη φαντασία σου
αλλά να εγκλωβίζουν το σώμα σου

αρκετά μεγάλες όσο να μην μπορείς
να αποδράσεις μέσα απ' αυτές, φίλε
όμως από μέσα τους μπορείς να δεις
όσους αξίζει να είναι στη θέση σου

Ασκήσεις σιωπής

i.

Μες στο φως
ενός σύλου
της ηλεκτρικής
μπαίνει κάποια
γονατιστή

ii.

ντύσου
τις λέξεις
αυτού του ποιήματος
αφότου πρώτα
το σβήσεις

1960 (2)

Όταν όλοι θα έχουν πια εγκατασταθεί στον παράδεισο
και στην κόλαση
δηλαδή, όταν όλοι θα πάμε να βρούμε ο καθένας
τον θεό που προσκύνησε
αυτή η γη που πατώ θα βγάλει το συμπέρασμα της
και θα πει την αλήθεια:
το 1960 σκοτώθηκαν όλοι
οι καλοί άνθρωποι στην Κύπρο.

Θυμωμένη με τον ήλιο

για την Χριστίνα

Αν είσαι θυμωμένη με την αδικία
με τη χυδαιότητα και τη διαφθορά, αν είσαι θυμωμένη με οτιδήποτε
κακό

ας είσαι θυμωμένη με τον ήλιο
που τα φωτίζει και τα ζεσταίνει όλα αυτά που σε αδειάζουν
από αγάπη.

η φωνή

ήχοι από κλαδιά κτυπούν το τζάμι
ο ήλιος τρεμοπαίζει
στα ξηρά χώματα

είναι όντως τραγικό να επιζεις όταν
η συνείδηση θάβεται
στη σκοτεινή γη

όλα τάχα τελείωσαν, είσαι μια ψυχή
που δεν μπορεί
να μιλήσει

ό,τι όμως επιστρέφει απ' την καρδιά ενός
επιστρέφει
για να βρει φωνή:

από το κέντρο της ζωής μου αναδύονται
σκούρες μπλε σιές γαλανού νερού:
ο ήχος του

είναι η φωνή σου, μια φωνή γνώριμη
που με δροσίζει κι έπειτα με σκίζει
στα δυο

Σημαντικός

Στέκεται στη σιγή.
Είμαι καθαρός, λέει.
Σας κάνει και γελάτε.
Και τον πληρώνεται.

Ασήμαντος

Το θέατρο είναι απλό. Παιζω έναν αποτυχημένο συγγραφέα, αποτυχημένο μπακάλη και χωρισμένο πατέρα ίσως του πιο ενοχλητικού από μηχανής θεού που εμφανίστηκε στη σκηνή. Ο θεός μου μοναχικός και σπάνιος είναι εθισμένος στην τηλεόραση και τον μισούν όλοι μέχρι που πεθαίνει κατά λάθος. Γράφω ένα σημείωμα αυτοκτονίας και τον θάβω στην αυλή. Σύντομα μέσα μου αρχίζει να βρυχάται ανεξέλεγκτα ο ταραχώδης θρήνος. Εδώ δεν αυτοσχεδιάζω. Σιωπώ κι ακούω μian ισχνή σιωπή. Αλήθεια, όταν πεθάνω κάψτε με.

One night stand

Λυπάμαι, αλλά πρέπει να φύγω
Φέρε μου άλλη μια μύρα κι ένα ούισκι
Γιατί θα πάω πολύ μακριά

άμα τα καταφέρω Ίσως, λέω
να επιστρέψω—ως τότε δείξε σθένος
Τώρα, μόνο να με ξεπορτίσεις

μες στην όξινη βροχή
Να με φιλήσεις στο μέτωπο
με μια τρύπια ενοχή

τίποτε άλλο δεν μετρά πλέον
θούριος άνεμος σκορπά
τα ξεραμένα φύλλα της μοναξιάς

Εμείς που γράφουμε ποιήματα
είμαστε κάπως παράξενοι
αν όχι προβληματικοί
καταντούμε να αγαπούμε το μαύρο

βλέπεις, συμβαίνει κάτι κακό
μαραζώνεις, θυμώνεις και τα λοιπά
ώσπου τελικά γράφεις ένα ποίημα
για ό,τι έγινε

όσο μεγαλύτερος ο πόνος
τόσο περισσότερο το δουλεύεις
ώσπου σκέφτεσαι τελικά
ότι το ποίημα είναι καλό

τότε χαιρέσαι που είναι καλό
κι αναρωτιέσαι αν χαιρέσαι
για το ποίημα ή για το κακό
που ενέπνευσε το ποίημα

ξύπνησες νωρίς
για να ζήσεις, να εκπληρώσεις
τα όνειρα σου

κουράστηκες όμως να πέρι
μένεις κάποιον να σου πει
το παραμύθι

βαρέθηκες να περιμένεις
το ποίημα να βγει
απ' την ψυχή

έτσι ζεις μόνη
και σκιές άσπρης καλής
γλιστρούν στο μυαλό

δεν μπορώ
να σε κατηγορήσω—
μπορώ;

είσαι αγάπη, έρωτας
μάυρο φόρεμα
κηδείας

είσαι εσύ, μόνο εσύ
& ο κόσμος
όλος

High times

για μένα
ήταν ή
είναι ακόμα
ένας τρόπος να
πεθάνεις:

βαριά λαϊκά
στο ράδιο
μια άδεια μπουκάλια
χαμέ
που ακόμα
ξεκαπνίζει
τσιγάρο

βλέμμα
στο ταβάνι
κι όλα καλά.

ok, ο κόσμος
είναι πάλι εκεί
αλλά είναι
πιο καλός

είναι

σαν να
μην
θέλει
να σε γαμήσει

Ομόνοια

έτοιμη για το άλμα
για το οποίο δεν είναι ακόμα
έτοιμη

τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα
στη σιωπή
των καλών ανθρώπων

υπό τη βία
των κακών παλιάτσων
που μετρούν τις διαστάσεις

του δωματίου που αναπαύεται
η σπασμένη της καρδιά
η οποία είναι εγώ, ο λαός

de profundis

καρφωμένος
πάνω ψηλά, τρία μέτρα
στον σταυρό

βλέπεις πια
όπως αλήθεια είναι
όσοι σε σταυρώνουν:

μικροί
κι ας είναι
υψηλά ιστάμενοι

Τα καλά μου ρούχα

Περπάτησα στη βροχή
κι έπλυνα
τα καλά μου ρούχα

τα στέγνωσε ο ήλιος
η σελήνη τα σιδέρωσε

για να έρθω να τα βγάλω
στο δωμάτιο σου
μέσα στο οποίο

θα γεμίσουν τρίχες
από τις γάτες σου

Το σώμα μου

ο νους μου είναι στο νου μου
η καρδιά μου στην καρδιά μου
η ψυχή μου στην ψυχή μου
το σώμα μου όμως που είναι;
Είδες το σώμα μου;

DEYE

**AYEYE
HYEYE**

BEYE

άνθρωπος

i.

μια νύχτα στην αποβάθρα
στη Λεμεσό ζαλιστηρια
μια νύχτα, που λες, έριξα
τα μυαλά μου στη θάλασσα

βυθίστηκαν αμέσως
πήγαιναν κάτω, κάτω και κάτω
στο βυθό, ενώ εγώ έμεινα εκεί
να κοιτάζω το μαύρο νερό

ii.

έβλεπα μια το νερό
μια τον αχνό της ανάσας μου
είπα να ανάψω ένα τσιγάρο
αλλά έμεινα να το κρατώ

κι ο ουρανός μου χάρισε
το αλλότριο χαμόγελο
της αιωνιότητας—Θεέ
και Κύριε!

Το λάλημα του πουλιού
είναι το καλύτερο τραγούδι
μες στην ησυχία, μα πρώτα
θέλει να έχεις την ησυχία

Μπουκόφσκι

διαχρονικά

(μόνο τα φύλλα

πέφτουν) αυτός (γι' αυτήν) πεθαίνει:

η μεγαλοπρέπεια του μαχαιριού στις φλέβες
είναι, φίλε, επιδέξια

αλλά έχω δει τον θάνατο πολλές φορές
και τον βαρέθηκα... άκου να δεις:

η έξυπνη τεράστια φωνή του θανάτου
που κρύβεται στην ευθραυστότητα
των λουλουδιών

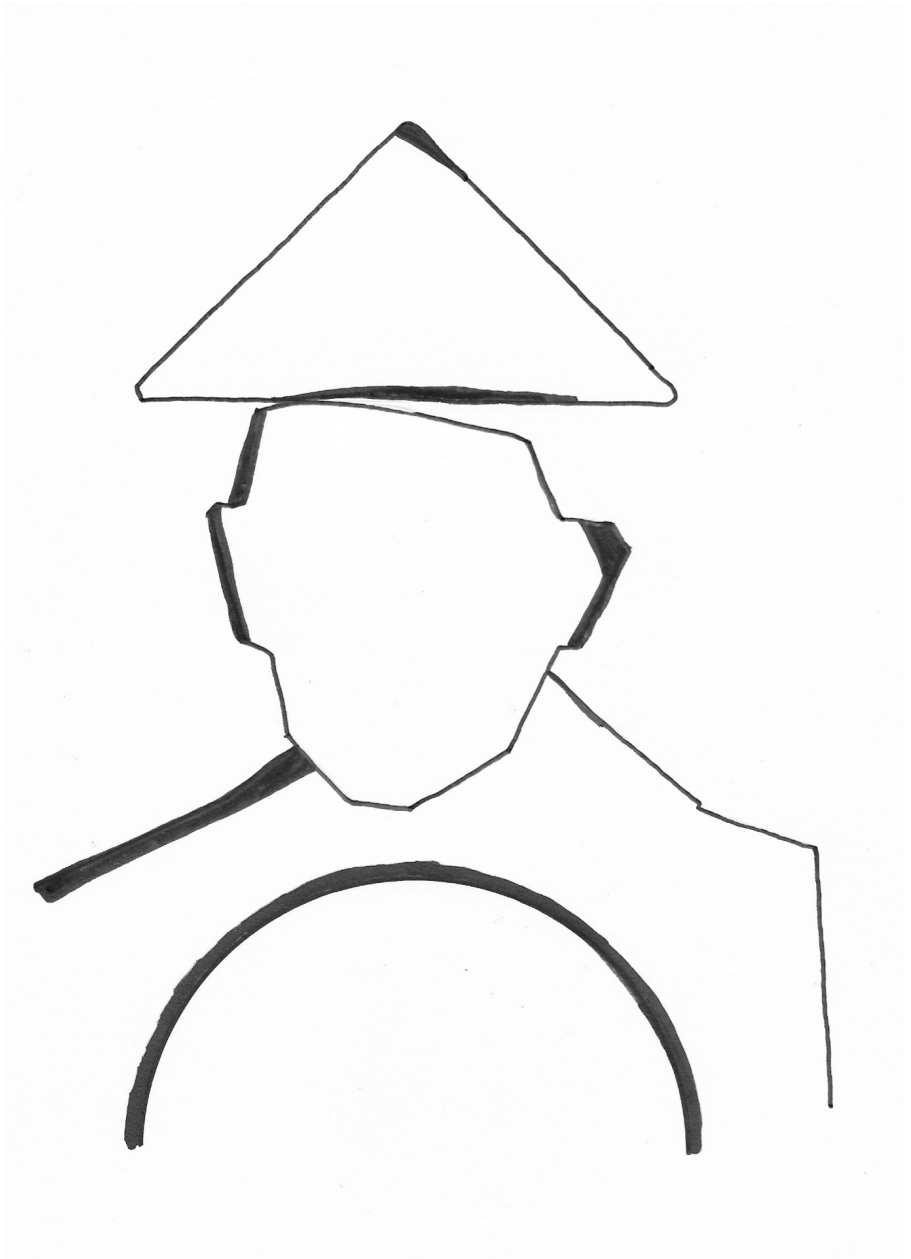
παίζει με τον άνεμο και λυγίζει όπως ο εραστής
ζαβώνει ανάστροφα την αγαπητικιά του
και την σβήνει:

το λέω μερικές φορές
σε αυτά τα δίποδα ζώα
που απλώνονται σαν γροθιές σιωπής πως

έχω δει όλη τη σιωπή
γεμάτη με ζωντανά αγόρια χωρίς φωνή
στη Λευκωσία σε δρόμους σκοτεινούς
ν' αγοράζουν κάτι δυνατό

έχω δει (αλήθεια)
ανάμεσα σε μπαράζ συναισθημάτων
τη νύχτα να πνέει
ώριμα ανείπωτα κορίτσια—

ακούς; την αγάπη;
την ακούς;

όταν σκέφτομαι και κοιτάζω

το απόγευμα να μακρραίνει προς το τέλος αυτής της χώρας
ξέρω πως δεν γίνεται να υπάρχει θάλασσα
στο τέρμα της αποβάθρας—ακόμη
κι η θάλασσα χώθηκε στα βαθιά
κάτω από την άμμο, και τα λίγα
παιδιά που έμειναν ως αργά στο δρόμο
να παίζουν ποδόσφαιρο
εξαφανίζονται μέσα στη νύχτα
των καιρών

Bandiera Rossa

Το Κόμμα είναι σε Κώμα

Δημοκρατικός συναγερμός

Όλος αυτός ο δημοκρατικός συναγερμός είναι ελαττωματικός. Όλη αυτή η δημοτικότητα και η δύναμη του όμορφου δημοκρατικού «ποιήματος» δεν κράτησε. Ο λάθος συναγερμός εξοικειώνεται με τον κύριο Θάνατο στο τέλος της ημέρας και του θέτει την ερώτηση προσποιούμενος ότι δεν γνωρίζει ότι ο θάνατος παίρνει τον καθένα είτε του αρέσει είτε όχι: Θέλεις να έχεις τα πάντα; Ναι, του είπε ο κύριος Θάνατος, και τον προσκύνησαν κι από τότε του στέλνουν κυπριόπουλα. Ένα από τα πιο τρομακτικά πράγματα για τον συναγερμό είναι ο τρόπος που σκοτώνει τις γυναίκες. Τες απαγάγει και περνά από μια διαδικασία όπου τις δέρνει και τις γδέρνει για να μετατρέψει το δέρμα τους σε βαλίτσες και παπούτσια πολυτελείας δήθεν για το εθνικό συμφέρον. Ξέφυγε για καιρό, αλλά τελικά, οι διαθέσεις του ήταν στην πραγματικότητα ο λόγος που τον καταλάβαμε.

Αριστερά

*εργατιά δεν γεννιέσαι ούτε γίνεσαι, εργατιά σε κατανοούν
οι λεγόμενοι εργατοπατέρες*

Η Κλειώ Κλειωλόγου μεγάλωσε στην αριστερή πλευρά των πραγμάτων και δεν μπορούσε να βρει φάρμακα κι έπρεπε να τα κάνει με βότανα και χάπια της γιαγιάς που έκανε σιρόνη και τα ανακάτευε στο αλκοόλ, συνήθως σε φτηνή βότνια, και ήταν κάτι πολύ αηδιαστικά κοκτέιλ για να γίνεις τελικά χίλια κομμάτια στις συναυλίες του Βασίλη ή κάποιο Σάββατο νύχτα στο γήπεδο. Θέλει να είσαι έμπειρος με ό,τι κάνεις, αλλιώς θα συμβούν κακά πράγματα, μπορεί να χαθείς στο μυαλό σου ή μπορεί και να πεθάνεις. Θέλει να ξέρεις από κομμάτια. Η καρδιά κτυπά Αριστερά

Είναι

είναι η αγάπη είναι

αν σου πει κάποιος «γαμώ το είναι σου»
αγάπα τον 9 φορές

μάλλον δεν αγαπά
ούτε καν αυτό για το οποίο στέκεται δεν αγαπά

εμείς κερδιζουμε με το να υπάρχουμε

αγαπήσαμε
ερωτευτήκαμε το αδύνατο

είμαστε αυτοί που είμαστε
είμαστε

εσύ;
εγώ;

περιμένουμε εδώ, μας αναζητούν εδώ, ανήκουμε εδώ

ο ήλιος κόκκινος σαν χρώμα

Ο αγών του κι εσείς οι επαίοντες

καλά εντάξει
δεν έχετε άδικο
ήταν φασίστας
αντισημιτισμός, πόλεμος και όλα

δεν τον υπερασπίζομαι
αλλά τουλάχιστον
χρειάζεται να παραδεχτείτε πως
τουλάχιστον αυτός

έκανε τα τετράγωνα να λιώσουν
και να τρέξουν στην ώρα τους
ζωγράφησε τη ζωή κι εσάς
πριν δολοφονήσει

του στέρησε όμως ο κόσμος σας
το χρώμα το κόκκινο
πριν κατασταλάξει
στο μαύρο σας

Γραμμές

Πέρα απ' αυτήν τη γραμμή
υπάρχουν άσπλαχνα
τέρατα.

Κάποιος άφησε το φως ανοικτό
στους δρόμους για να βλέπουν
οι περαστικοί.

Χάμω υπάρχουν νειροκεφαλές
που μιλούν. Ο φόβος όμως
κάνει τη δουλειά
κι η φαντασία:

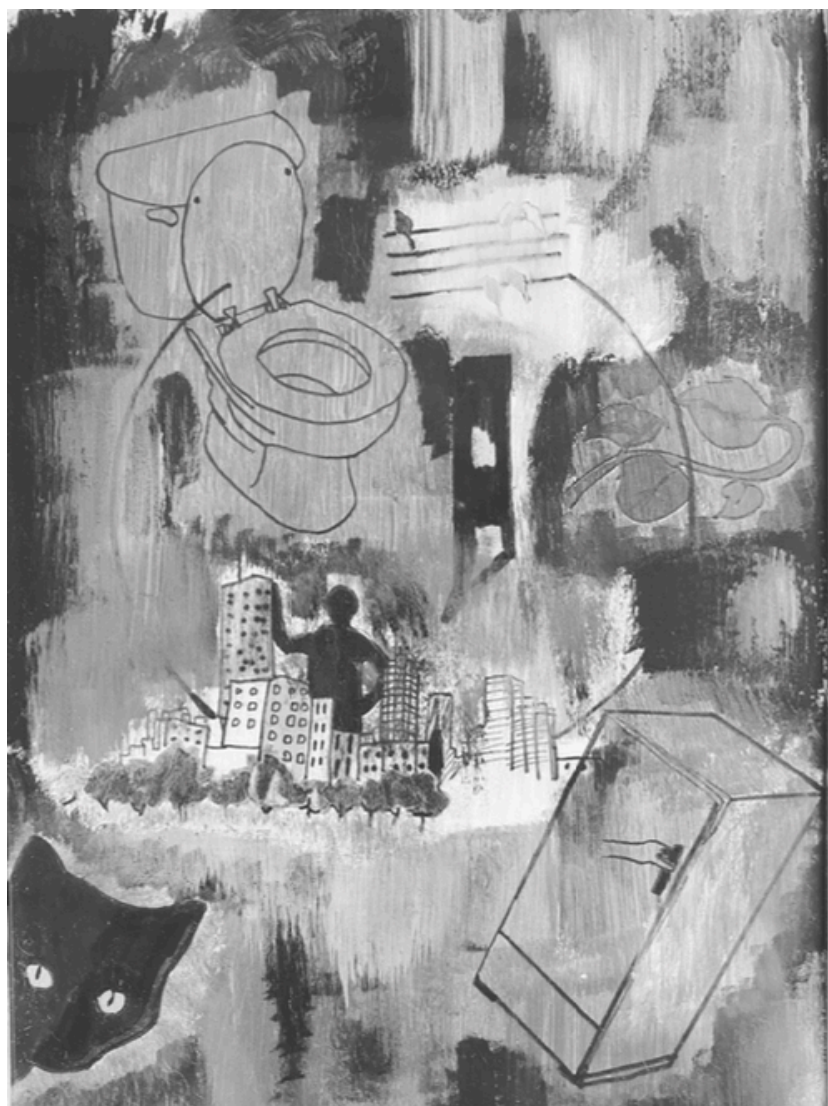
αν έχεις καρδιά
κάποια μέρα θα πιάσουν
κι εσένα.

Φως

Φωςωςως

Φωσταμεσάνυχτα

Περίμενε γιατί νομίζω
Αυτό είναι
Αυτό

Σύντροφε, καλημέρα!

*Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος*

...fake it or live it.

Ὡσπου να ανοίξεις και να κλείσεις τα βλέφαρα σου ο χρόνος επέρασε—εμεγάλωσες, εγέρασες και πάεις. Εχτές ήμουν 9 χρονών, σήμερα 34. Εχτές έγραφα για να σύρω γκόμενες, σήμερα για να επιβιώσω. Η ζωή είναι η εφηβεία της αιωνιότητας. Ό,τι νομίζεις πως αξίζει τη μια στιγμή την άλλη δεν σημαίνει τίποτε. Εντέλει για σχεδόν τίποτε δεν αξίζει να πεθάνεις όπως σχεδόν για τίποτε δεν αξίζει να ζήσεις. Τα πλείστα πράγματα στα οποία δίνουμε αξία τείνουν να φθίνουν, στην χειρότερη ακόμα και να διαφθείρονται—μπορείς να πεις τούτη είναι η μοίρα των ανθρώπων και των πραγμάτων. Κι όμως κάτι αξίζει αληθινά: ό,τι θα μείνει πίσω. Εσύ θα πάεις πίσω σπίτι σου, αλλά ό,τι μένει πίσω αξίζει. Μπορεί να αφήσεις πίσω καλοσύνη και αγάπη. Ένα πλάσμα που έιαμες καλύτερο από σένα. Το καλό δεν χάνεται, εξού και λέγεται καλό. Ένα βιβλίο, ένα έργο τέχνης. Τους αγώνες σου για να έρθουν καλύτερες μέρες. Τον Κομμουνισμό που είχες μέσα σου. Όλα τούτα μένουν για τους επόμενους, ας πούμε προσφέρουν κάτι, σημαίνουν κάτι, και για τέτοια πράγματα αξίζει να κοπάσεις κι άμα λάχει να πεθάνεις. Χαλαρά. Εντέλει αξίζει, αν χρειαστεί, να πεθάνεις για τη χώρα σου γιατί χωρίς τη χώρα σου δεν έχεις τόπο—τον τόπο του ανθρώπου, όπου ενσαρκιώνονται τα όνειρα σου—ο αγώνας σου για κάτι καλό, θα είναι για να ζουν οι επόμενοι ελεύθεροι ή σε συνθήκες και μέρες καλύτερες από αυτές που ζεις εσύ. Να ζουν με αξιοπρέπεια. Δεν είμαι καθόλου εθνικιστής ή κάτι τέτοιο. Ούτε έλληνας είμαι, ούτε κύπριος: Είμαι κυπριακός και ελληνικός. Αγαπώ τη χώρα και τον τόπο μου, παρόλα τα λάθη, τον αγαπώ αλλιώς δεν θα τον περπατούσα και δεν θα έγραφα εδώ. Ένας μεγάλος συγγραφέας είπε, οι λέξεις είναι το αίμα της ψυχής. Μ' ένα βιβλίο ποτίζεις το χώμα του τόπου σου. Υστερα εύχεται ν' ανθίσει κάτι. Αλλά και με ένα έπιπλο. Με κάθε δημιουργία που μπορεί να σηκώσει το βαρύ φορτίο του χρόνου περισσότερο από τη σάρκα.

Κι επειδή, δεν υπάρχει κάποια ενδιαφέρον και σοβαρή τρομοκρατική οργάνωση με σκοπό την ανακατάληψη του κράτους από όλους τους θεομαίχτες πολιτικούς κι επαίοντες τεχνοκράτες και την επέλαση της δυτικής φτήνιας που μας διέπει, γράφω και ελπίζω, αγαπώ και πιστεύω σε ό,τι κάνω. Τούτος είναι ο αγώνας μου. Όπως είπε ο Τσε, αξίζει να υπάρχουν για ένα όνειρο κι ας είναι να καείς για τη φωτιά του. Ε, αξίζει! Γράφω για τον απλό άνθρωπο, τον κουρασμένο ήρωα και για όσους βαριούνται να διαβάσουν γιατί τους εμάθαν να βαριούνται να διαβάσουν από το σχολείο, και έτσι τους θέλουν για να μην νιώθουν τα όμορφα και να αρκούνται στα άσχημα που τους ταΐζουν όσο για να τους κρατούν ζωντανά γρανάτζια του συστήματος—τα ποιήματα μου δεν διαβάζονται, είναι εμπειρίες που συμβαίνουν

στο χαρτί όπως ο Άνθρωπος μες στη σιωπή. Δεν θέλω να πω τίποτε, θέλω μονάχα να δείξω την άλλη ζωή, την Αλήθεια και ό,τι κανένας σε τούτον τον τόπο δεν δείχνει. Είμαι λαϊκός συγγραφέας. Ο νους μου εν απλός, πιστεύω στον Χριστό—ούτε κάμνω γιόγκα ούτε πολυπιάνω τον Βούδα και τον Κρίσνα. Εγώ κι ο Χριστός τα βρίσκουμε μια χαρά. Keep it simple! Αναγνωρίζουμε κι αποδεχόμαστε ο ένας τον άλλο. Και τούτο διά μου το σθένος και το καθαρό νου που έχω ανάγκη για να γράψω. Κάποτε νομίζω πως γράφω ποίημα, αλλά στην πραγματικότητα προσεύχομαι για μένα και για τους ανθρώπους. Ωστόσο, η ποίηση εν μέρη είναι προσευχή.

Σύντροφε! Ποιοι θα νοιαστούν για τούτον τον τόπο; Για το βιός σου; Για τα παιδιά σου; Για την τέχνη σου; Για το είναι σου, ούτως ώστε να νοιαστούν και για το πνεύμα σου και την ψυχή σου; Τούτοι που ξεπορτίζουν τα εκατομμύρια τους στην Ελβετία και στις Σεϋχέλλες και βάλλουν μας να μαλώνουμε αναμεταξύ μας για να περνούν τα σκατά τους απαρατήρητα; Ή εμείς; Που περπατούμε πάνω κάτω τη ζωή μας μες στους ίδιους δρόμους, εμείς που χαράζουμε τους έρωτες μας στα παγκάκια, εμείς που ονειρευόμαστε και πιστεύουμε σε πράματα όμορφα, που αγκαλιαζόμαστε στο γήπεδο και φωνάζουμε για κάτι δίκαιο; Εμείς είμαστε οι ήρωες, εμείς που ζούμε (οι νεκροί ήταν, δεν είναι). Κουρασμένοι ήρωες, που μας ξεκουράζει μόνο η ομορφιά, η ποίηση, η αλήθεια, ο έρωτας, η αγάπη. Και έχουμε καθήκον, στον ίδιο μας τον εαυτόν, να βρούμε ο καθένας μας το πράμα το οποίο αγαπά και να μάθει να ζει και να πεθαίνει για αυτό—εξελίσσοντας ένα τέτοιο πράμα εξελίσσεσαι ο ίδιος άρα και ο τόπος—έτσι αλλάζουν τα πράματα, τα κινήματα ούτε που κινούνται, τα κόμματα είναι σε κώμα—αλήθεια, είναι σαν να νιώθεις λίγο τον Θεό και χαίρεσαι. Όταν κοπιάζεις για τέτοια πράματα σε εμπνέει και σε φωτίζει ο Θεός, ακόμα κι αν δεν πιστεύεις σε Αυτόν—όταν αγωνίζεσαι πιστεύει Αυτός σε σένα...

Κύριε, μαυροθέρη, μα τι λαλείς; Νομίζεις πως είσαι κάτι; Είσαι μια σκέψη του Θεού. (Σκέφτεται ο Θεός και γίνετε.) Κάμε να αξίζει που την έκαμε (την σκέψη). Δεν χρειάζεται να ζεις τον κόσμο, τον σατράπη πολιτισμό τους—να συμβαίνεις Εσύ... Άκου! Θωρώ κάθε μέρα δολοφονημένους ανθρώπους γύρω μου. Ζουν. Εντάξει. Με εκπαιδευμένα μυαλά. Με τη βαθμοθηρική λογική του σχολείου και το καποηλική του πανεπιστημίου. Σπούδασαν αλλά δεν μορφώθηκαν. Με καρδιά που την ορίζουν νομοσχέδια και τίτλοι. Κι αν κάνουν το καλό, είναι επειδή το λέει κάποιος νόμος τους, κι όχι επειδή έχουν Αγάπη ή τίποτε Θεό μέσα τους. Με μάτια χωρίς ψυχή, πνεύμα ερείπιο... Γάμησέ τα! Καρτερώ ανάσταση νεκρών. Τούτο λαλώ. Αμήν.

(Ντάξει, δεν είναι και τόσο σκατά κόσμος αν τον καταλάβεις και τον αποδεχτείς λίγο. Έχω ανακαλύψει μια σπουδαία θεωρία για την ανθρώπινη κατάσταση: για να κάνει έναν άνθρωπο να επιθυμεί κάτι, είναι απαραίτητο μόνο να είναι δύσκολο να επιτευχθεί. Αν είσαι κανένας κρετινός περιωπής, όπως είμαι εγώ, θα έχεις ήδη καταλάβει ότι η Δουλειά αποτελείται από ό,τι είναι υποχρεωμένο να κάνει ένα υποκείμενο για να επιβιώσει και ότι η Δουλειά αποτελείται από ό,τι δεν είναι

υποχρεωμένο να κάνει ένα υποκείμενο. Τα ψεύτικα τα χείλη ή η επίδειξη του πλούτου είναι Δουλεία, νομίζεις πως σου ανήκει η ύλη και η εικόνα αλλά αν το καλοσκεφτείς τους ανήκεις εσύ εξού και τους δίνεις αξία με τη ίδια σου τη ζωή. Άτε ρε... μόνον ο Θεός μπορεί να δώσει αξία σε κάτι, εμείς απλά παραμυθιαζόμαστε, παίζουμε τους θεούς. Τι είμαστε δηλαδή; ...Ενώ π.χ. το γράψιμο ή το χαμαλί, ακόμα και το οπαδιλίκη είναι Δουλεία, είναι κάτι που κάνεις και σου ανήκει—είναι πράγματα που κάνεις και σου δίνουν αξία εσένα, η δουλειά σου που αποφέρει καρπούς (αν, φυσικά, τα κάνεις με την καρδιά και την ψυχή). Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που οδηγούν ακριβώς αυτοκίνητα ή φορούν Prada ή τρώνε στρείδια και χαβιάρι επειδή αυτά είναι προνόμια που τους κοστίζουν κάμποσα λεφτά—πράγματα δήθεν δύσκολα να επιτευχθούν. Αν τους πληρώναμε για ό,τι κάνουν, για τη ζωή που κάνουν, αυτόματα θα μετατρέπóταν σε Δουλεία κι αμέσως οι πλείστοι (λόγο του ό,τι ο νους τους είναι πια σούπα) θα έχαναν το θράσος τους σαν να χάθηκε η αξία όσων τους ορίζουν. Θα φοβόνταν. Κι από κάτι που σίγουρα άκουσαν παλιά θα αποφασίσουν να προσευχηθούν για να δουν αν μπορούν να σταματήσουν να δουλεύουν και να γίνουν πάλι δούλοι της ματαιοδοξίας τους. Και θα γονατίσουν. Ο Θεός θα ρθει. Αλλά τα λόγια δεν θα ρθουν.)

Ευχαριστώ πρώτα τον Θεό μου (για τα πάντα (καλά & κακά)). Ευχαριστώ όλα τα παιδιά της Χάβρας για τη στήριξη και τη χαβρική τους αγάπη, όλα τα άγια κουρέλια της Θύρας 9 που τραγουδούν ακόμα και με εμπνέουν, και την ομάδα μας—την Ομόνοια 29M, που μας χαρίζει χαρά και το δικαίωμα στο όνειρο εν μέσω επιάλλη. Ευχαριστώ όλους μου τους συντρόφους, αδερφούς, φίλους κι εχθρούς, κι όλους εσάς που αφιερώσατε τον χρόνο σας για να διαβάσετε τη δουλειά μου. Ευχαριστώ κι εμένα, που με άντεξα και παρέμεινα ο μιχάλης μαυροθέρης, έγραφα την ψυχή μου και με πίστεψα—επίσης, μ' ευχαριστώ που δεν άκουσα σχεδόν ποτέ κανένα «ειδικό», όχι γιατί δεν είχαν δίκαιο μα γιατί έτσι, και ονειρεύτηκα το δρόμο μόνος μου, σχεδίασα τον χάρτη, χάρραξα την πορεία, πήγα κι ακόμα πάω: Τίποτε δεν γίνεται έτσι τυχαία: Συμβαινώ. Δείχνω σθένος.

Ιδιαίτερος όμως, σύντροφοι! Ευχαριστώ τον ποιητή και αδερφό Σταύρο Λαμπράκη—για λόγους που οι κοινοί θνητοί ίσως να μην κατανοούν (ή δεν τους αφορούν). Ευχαριστώ! Fake it or Live it.

18/04/2023
Τρίτη του Πάσχα
Χριστός Ανέστη

